

Treball de fi de grau

Títol

Autor De

~~XXXXXX~~ Tutor De

Grau

Data

Full Resum del TFG

Títol del Treball Fi de Grau:

Autor/a:

Tutor/a:

Any:

Titulació:

Paraules clau (mínim 3)

Català:

Castellà:

Anglès:

Resum del Treball Fi de Grau (extensió màxima 100 paraules)

Català:

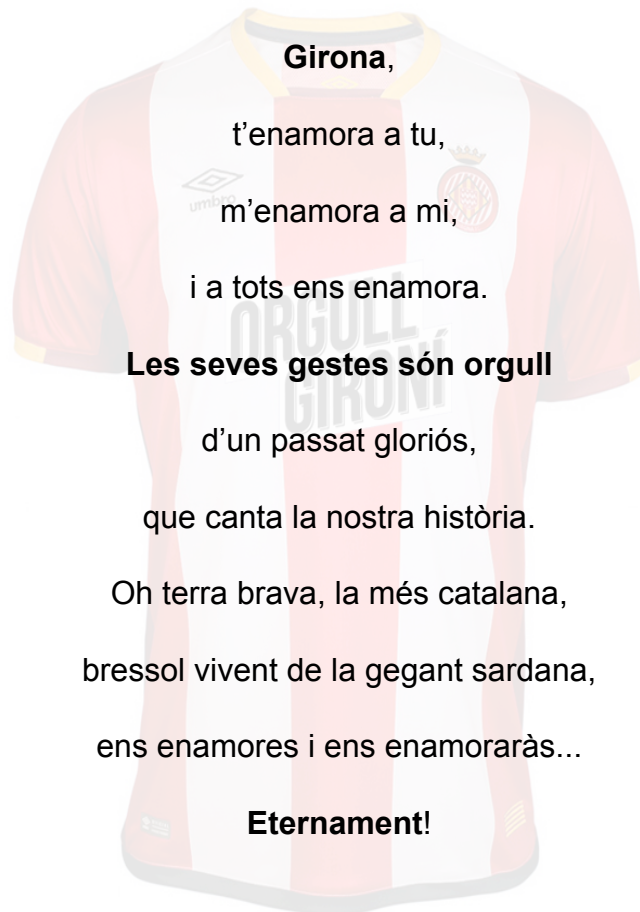
Castellà:

Anglès

“El periodisme és absorbent.

Es practica amb ofici, i l'ofici demana hores,
tantes que es converteix en un estil de vida”.

Antoni Bassas

Girona,

t'enamora a tu,

m'enamora a mi,

i a tots ens enamora.

Les seves gestes són orgull

d'un passat gloriós,

que canta la nostra història.

Oh terra brava, la més catalana,

bressol vivent de la gegant sardana,

ens enamores i ens enamoraràs...

Eternament!

AGRAÏMENTS

Als entrevistats Quique Cárcel, Miquel Llobet, Isabel Muradàs, Raimon Nadal, Cristóbal Sánchez, Pepe Sierra, Xavier Torres i Pere Vila per la seva implicació desinteressada i tota la informació aportada; per fer-me un forat en la seva ajustada agenda. Sense ells, aquest treball no hauria estat possible.

A tots els professionals del món de la comunicació que no han dubtat en donar-me un cop de mà i restar a la meva disposició. En especial, a Carles Rosell pels seus suggeriments i aportacions sobre el Girona FC, a Jordi Roura per la seva amabilitat i ajuda en la maquetació al *Diari de Girona* i al fotògraf Eduard Duran, 'Dudu Fotografia', per compartir les seves fotografies i donar-me el consentiment d'utilitzar-les.

També als meus amics i familiars per la paciència i els ànims. Les amistats del poble, el grup de la universitat -en Joan, l'Albert i l'Andrea, en particular- i els companys de pis a Barcelona. El meu oncle, Jose Figueres, per ser-hi sempre que el necessito i la meva mare, Enri Ribera, pel seu suport incondicional.

Per últim però no menys important, a Josep Maria Puig, tutor del Treball de Fi de Grau, per la seva exigència, l'orientació i la confiança transmesa al llarg de la trajectòria del projecte. Per posar-me a prova i fer-me espavilar.

A tots ells, moltes gràcies de tot cor.

ÍNDEX

Introducció.....	8
Presentació.....	9
Justificació.....	9
Estructura.....	11
El Periodisme Esportiu.....	13
Orígens.....	13
Característiques.....	15
Gèneres periodístics – El reportatge.....	16
Girona FC.....	19
Història.....	20
Camí cap a Primera.....	24
La nova realitat.....	30
- L’equip.....	30
- L’afició.....	33
- La ciutat.....	36
Les veus del reportatge.....	39
- L’equip.....	40
- L’afició.....	41
- La ciutat.....	42
Material.....	44
Calendari d’execució.....	45
Reportatge.....	47
Bibliografia.....	49

Annex.....	I
Himne oficial del Girona FC.....	II
Penyes del Girona.....	III
Transcripció de les entrevistes.....	V
- L'equip.....	V
- L'afició.....	XIII
- La ciutat.....	XXI

INTRODUCCIÓ

El cel és blanc i vermell. Concretament, ho és des del passat 4 de juny de 2017 quan l'empat sense gols contra el Saragossa va confirmar, per fi, el salt del Girona FC a la màxima categoria de la Lliga espanyola. Una de les millors lligues de futbol del món, per ser més exactes.

Es diu que tot esforç té la seva recompensa; així va ser. Els homes de Pablo Machín van veure com es premiava el treball de tota una temporada i de diverses quedant-se a les portes de l'ascens. L'anhel de fer realitat el gran somni gironí es va complir. Des de llavors, Girona pot dir amb el cap ben alt que és de Primera. Per fer-ho possible, però, tothom -equip, afició i ciutat- ha hagut de reaccionar immediatament perquè estar a l'elit genera molts canvis en la rutina de cadascú. Totes les peces que conté l'engranatge han hagut de respondre i posar-se en sintonia per tal d'aconseguir que la maquinària funcioni al màxim rendiment.

El debut a LaLiga fa aflorar la millor versió de l'equip, l'afició i la ciutat | Dudu Fotografia

PRESENTACIÓ

“Girona, un ascens de Primera” és el resultat de tota la feina realitzada durant aquest últim curs del Grau de Periodisme per al Treball de Fi de Grau (TFG). El projecte consisteix en un pla de producció que té la intenció de plasmar el procés que ha calgut seguir per dur a terme un reportatge periodístic sobre la nova realitat del Girona a Primera Divisió, arran de l'ascens assolit el passat mes de juny de 2017. Per explicar i reflectir els esforços que l'equip, l'afició i la ciutat han hagut de fer al llarg d'aquest curs per adaptar-se a aquesta nova realitat, la millor manera és a través del reportatge periodístic. Així doncs, en el transcurs d'aquestes pàgines s'exposa allò que s'ha considerat clau i necessari per dur a terme el reportatge final que representa la culminació de tot plegat: mostrar com l'equip, l'afició i la ciutat han aflatat per treure la seva millor versió conjuntament.

Tot això, donant veu a alguns dels protagonistes que simbolitzen, en certa manera, a la gran majoria que hi ha al darrere del Girona FC i que s'encarrega de fer que tot lligui a la perfecció. Per aquest precís motiu, els personatges entrevistats giren al voltant de l'equip, l'afició i la ciutat. Amb tots ells, s'intenta anar més enllà de les notícies que arriben a la societat per tal de mostrar com s'ha viscut aquest històric ascens i tot el que ha suposat per als gironins i gironines des de les entranyes. El producte final és el reportatge “L'Orgull Gironí desperta amb l'estrena a la Primera Divisió” que, editat i maquetat al *Diari de Girona*, pretén traslladar tot el que es narra al llarg d'aquestes pàgines d'una manera molt sintetitzada.

JUSTIFICACIÓ

Des del naixement del Girona FC l'any 1930, la ciutat ha estat testimoni d'un equip que ha vist limitades les seves ganes de créixer esportivament a causa de l'austeritat econòmica. Fins a tal punt, que la història del club podria haver tingut un punt final en diverses ocasions. Tot i això, cap contratemps ha pogut amb la constància i insistència dels blanc-i-vermells que finalment han obtingut un reconeixement als seus esforços i han escalat fins a la meritòria Primera Divisió.

Sobretot en els darrers anys, a Girona es respirava frustració i impotència. I és que l'equip de la capital gironina va quedar-se durant tres cursos consecutius a les portes de l'elit, en l'eliminària dels últims play-off que eren determinants i decisius. Com és evident, això va suposar un cop dur per a tothom. No obstant això, ningú va abaixar els braços i així ho demostra l'assoliment de l'ascens la passada temporada.

L'estrena a Primera Divisió ha estat una de les millors notícies pel futbol gironí i, en conseqüència, s'ha anat construint una nova realitat que implica a tothom: a l'equip, l'afició i la ciutat. Competir a la Lliga Santander implica adaptar-se a tot un seguit de requisits, per la qual cosa es necessita cooperació i molta feina al darrere. No és només cosa dels jugadors. Des d'un bon principi, aquesta ha estat la motivació del TFG: descobrir què ha significat l'ascens del Girona a la màxima categoria i saber quina ha estat la implicació i la resposta per adaptar-se a aquesta nova realitat.

Per explicar-ho i plasmar-ho, la millor manera és a través d'un reportatge, ja que com es tracta d'un fet molt recent (el mes de juny de 2018 farà un any de l'ascens), no hi ha gaire documentació al respecte. Tret d'un parell de llibres, tota la informació està recollida en diverses peces periodístiques que cada dia han anat explicant l'actualitat del club de Montilivi. Per tant, aquest ha estat el tret de sortida del projecte i també el punt final.

El reportatge titulat "L'Orgull Gironí desperta amb l'estrena a la Primera Divisió" exposa a manera de conclusió totes les dades i coneixements que s'han extret al llarg d'aquest període sobre el Girona. És la culminació de mesos de treball, on s'han viscut un munt d'experiències més que positives i emotives.

A més, tenint en compte que es tracta d'un fet transcendent i d'interès periodístic per a les comarques gironines, el reportatge està pensat per ser publicat en un diari editat a Girona i ocuparà dues pàgines. En aquest cas, al *Diari de Girona*, que m'ha brindat l'oportunitat.

"No entenem el valor dels moments, fins que s'han convertit en records", deia un anònim. Després de la realització d'aquest projecte, hom pot atrevir-se a dir que això no és del tot cert. Si més no, per a una gran part de gironins i gironines. L'estrena del Girona a la Lliga Santander ha despertat la gran massa social que fins ara no gosava a pronunciar-se. Girona ha entrat en èxtasi i està vivint i valorant el millor moment de la història del seu equip de primera mà i en primera persona. Els blanc-i-vermells han despertat l'"Orgull Gironí" aconseguint els seus èxits mitjançant valors com la constància, la perseverança, la paciència i la dedicació. Res d'això, però, hauria estat possible sense la cooperació de tots plegats -l'equip, l'afició i la ciutat-. Com bé diuen "tot esforç té la seva recompensa" i així ha estat. El Girona s'ha estrenat a Primera com un dels millors debutants de la història de la Lliga, consolidant la permanència de la temporada vinent a l'elit en un meritori desè lloc. L'afició i la ciutat han estat a l'alçada: de Primera. Tal com expressa el lema que ha tret recentment el club de Montilivi per celebrar la permanència a la màxima categoria: "Tots junts ho hem fet".

ESTRUCTURA

La part més feixuga d'aquest treball representa la cocció del reportatge final. S'intenten plasmar els coneixements i el procés necessaris per arribar a compondre l'última peça, que ha estat l'objectiu principal plantejat des de l'inici del projecte. Així doncs, cadascun dels apartats que es presenten a continuació tenen la intenció de mostrar de manera textual, alhora que esquemàtica, els procediments desenvolupats al llarg d'aquest període. Des de la concepció de la idea de dur a terme un reportatge sobre l'ascens del Girona FC, fins que aquest ha esdevingut una realitat. Per això, aquest TFG està format dels següents apartats:

→ El Periodisme Esportiu

La primera part que obre el TFG està destinada a posar sobre la taula el camp i el gènere que giren al voltant de tot plegat: el Periodisme Esportiu i el reportatge. Es presenta a grans trets aquest tipus d'especialització en el món del periodisme, fent una breu introducció des dels seus orígens. Tot el que engloba al Girona FC està directament relacionat amb l'esport, per tant cap professional de la comunicació pot passar per alt aquest aspecte. Tenint en compte que l'objectiu principal del projecte és dur a terme un reportatge, s'aprofundeix en aquest gènere i el que suposa per a la premsa escrita.

→ Girona FC

A continuació és dona únicament i exclusivament prioritat a l'objecte d'estudi: el club de Montilivi. Es posa en context l'entitat blanc-i-vermella fent un repàs de la seva història i trajectòria al llarg de la seva fundació l'any 1930. A més, es detallen els últims deu anys previs a l'ascens a partir del llibre *Girona FC. Camí cap a Primera* d'Eddy Kelele i s'exposa a grans trets la nova realitat de l'equip, l'afició i la ciutat.

→ Les veus del reportatge

Aquest apartat està dedicat a tots i cadascun dels entrevistats al llarg dels darrers quatre mesos. Malgrat que no tots els personatges hagin pogut aparèixer al reportatge final -per la seva reduïda dimensió-, han sigut clau per entendre i saber més sobre l'estrena del Girona a Primera Divisió. Són les fonts personals tan necessàries per donar credibilitat i autenticitat a qualsevol producte periodístic. Els veritables protagonistes de la història, que han estat seleccionats i dividits entre l'equip, l'afició i la ciutat.

→ Material

A partir d'una taula detallada es presenta el material necessari i utilitzat per dur a terme el reportatge "L'Orgull Gironí desperta amb l'estrena a la Primera Divisió". Simplement, es tracta de plasmar què s'ha emprat, ja que moltes vegades no es té en compte i ha resultat completament imprescindible per fer tota la tasca.

→ Calendari d'execució

Marcar el *tempo* és crucial per organitzar-se i treballar de la millor manera possible. Així, moltes vegades s'eviten possibles entrebancs. Mitjançant un calendari pensat des del gener del 2018 fins al maig del mateix any, es plasmen i s'especifiquen totes les tasques desenvolupades en aquests mesos i que representen el procés de preproducció, producció i postproducció del reportatge.

→ Reportatge: "L'Orgull Gironí desperta amb l'estrena a la Primera divisió"

L'últim apartat i el més destacat és el reportatge. És la fita del TFG i es presenta maquetat i editat a les pàgines de la secció d'Esports del *Diari de Girona*. Gràcies a l'oportunitat donada pel cap d'Esports, Jordi Roura, la peça periodística ha pogut produir-se complint tots els processos que hauria de seguir un professional del món de la comunicació. Aquest reportatge mostra què ha significat l'ascens del Girona a Primera Divisió mitjançant la visió de l'equip, l'afició i la ciutat.

EL PERIODISME ESPORTIU

El debut del **Girona FC** a la **Lliga Santander** no s'entendria sense la labor dels periodistes. Des de l'inici del club, els professionals de la comunicació s'han encarregat de fer arribar la realitat de l'equip arreu de la societat, ja sigui a través de la premsa, la ràdio, la televisió o els mitjans digitals i les xarxes socials. En aquest cas concret, ho han fet mitjançant el **Periodisme Esportiu**. Per això, és important entendre'l i conèixer les eines necessàries per dur a terme el reportatge.

ORÍGENS

“L'esport, avui, és l'activitat humana més difosa i realitzada” (Alcoba, 1993). L'origen del seu concepte prové de la paraula *joc*, que a la vegada precedeix del *moviment*. Quan es practica una activitat esportiva es produeix alhora una **reacció comunicativa** que s'expandeix en dues àrees: una a l'índole personal entre competidors i espectadors i l'altra quan implica als **mitjans de comunicació**.

Tot i que la comunicació esportiva ha existit des que l'ésser humà va descobrir el joc i la competició, no va ser fins fa dos segles que l'**esport** va rebre l'empenta precisa per convertir-se en una **activitat de masses**. En conseqüència, la comunicació esportiva s'ha convertit en una eina clau, ja que s'encarrega de donar a la societat la informació que aquesta demana al respecte. Per tant, el **Periodisme Esportiu** esdevé “en una faceta de la informació amb personalitat pròpia” (Alcoba, 1993) que s'ocupa d'explicar les excel·lències i els aspectes negatius de l'esport.

Tot això està relacionat amb les noves tècniques d'impressió¹ que, a finals del segle XIX, permeten als propietaris dels mitjans impresos fixar-se en la importància d'emplenar les pàgines dels seus diaris amb informació esportiva tenint en compte la seva preocupació per incloure informació que capti l'**interès públic**. En aquest sentit, Carl Warren assegura que “cap altre tema especialitzat atrau una audiència tan basta”.

En un primer moment, els encarregats de fer Periodisme Esportiu eren esportistes ja retirats, que tenien la responsabilitat de comentar els seus respectius esports. Les pàgines esportives tenien cada vegada més cabuda entre la societat, convertint-se en les preferides dels lectors dels mitjans impresos. Així doncs, es va anar evidenciant la

¹ L'aparició de les rotatives i la tecnologia.

necessitat de preparar a **periodistes especialitzats**. Ja no es necessitaven només persones aptes per comentar els esports i fer-ho amb solvència, sinó que havien de tenir les habilitats i destreses òptimes per aconseguir les notícies i alhora realitzar un tractament periodístic semblant al de qualsevol altre gènere específic.

No obstant, al Periodisme Esportiu li ha costat ser reconegut com un gènere específic amb la mateixa importància d'altres com el polític, l'econòmic, el literari... Es considerava que el seu llenguatge, la possibilitat que la gran majoria entengués les seves regles i la facilitat de ser practicat eren alguns dels motius que el deixaven en una situació d'intel·lectualitat inferior en relació amb la resta de gèneres. Aquesta consideració es contraposa al que Sempronio explica a *Annals del Periodisme Català*: durant el segle XX “en les antigues plantilles de diaris locals i lliurats a les més diverses tasques informatives, abundaven els redactors provinents del periodisme esportiu”.

A Espanya, la primera aparició del Periodisme Esportiu es va manifestar en la **premsa**. Els diaris d'informació general donaven les activitats esportives com un fet ciutadà. A diferència d'ara, que hi ha un *feedback* amb el lector i els periodistes es dediquen a produir informació constantment per tal d'informar de les darreres notícies a l'instant, abans era complicat conèixer els resultats d'un equip i saber com havia anat un partit en qüestió. En el cas concret del **Girona FC**, la informació completa, acompanyada d'algunes fotografies de les jugades més destacades, arribava a Girona els dilluns al vespre i no es trobava al quiosc fins l'endemà al matí. “Els espectadors només coneixíem els resultats del partit que havíem presenciat. Per saber com anava el campionat calia assabentar-se dels resultats dels altres partits de la competició. Això no era pas fàcil com ara. Les comunicacions eren molt deficientes [...] El venedor dels diaris, en el trajecte des de l'estació fins al seu quiosc del capdamunt de la Rambla, anava pregonant el que els més apassionats del futbol esperaven” (Mirambell, 2010).

Tot i que la història del Periodisme Esportiu data del 1860, “no va adquirir relleu i importància fins el **1910**” (Lladó, 1992). L'any 1856 va sortir a la venda la revista *El Cazador*, editada a Barcelona. Varen seguir-la *El Colombaire* a València², *La Il·lustración Venatoria*, *La Semana Madrileña*, *El Sport Español*, *Crónica del Sport* i *La Revista Il·lustrada de Sports*. També *El Mundo Deportivo*, l'únic diari especialitzat que encara està circulació des de llavors. El seu primer exemplar va publicar-se l'any 1906. D'aquests diaris i els seus precedents, s'observa que el gènere específic de l'esport que es recorre a tractar és el **futbol**. Ocupa la majoria de pàgines als diaris

² *El Colombaire* va sortir l'any 1886 i tenia la particularitat de ser bilingüe.

especialitzats³ i als d'informació general es troba en gairebé el 90 per cent del seu espai esportiu per oferir notícies, cròniques i d'altres referències.

CARACTERÍSTIQUES

“La comunicació esportiva constitueix un autèntic fenomen de masses que en els últims anys ha obtingut especial protagonisme fins a consolidar-se actualment com la parcel·la del periodisme de major abast social” (Rojas Torrijos, 2011). El Periodisme Esportiu, com la resta de gèneres periodístics, està immers en una gran responsabilitat. “El caràcter especialitzat del periodisme esportiu li ve donat, com a totes les altres facetes de la informació, de la **particularitat** de tractar sobre un camp de l'activitat humana específic que requereix, tant per part dels professionals de la informació com per part de l'audiència, uns coneixements propis, i unes formes també pròpies d'expressar i d'entendre aquests coneixements” (Paniagua, 2003). “S'ha convertit en un element de cohesió de les societats contemporànies a les quals presta un servei públic i amb les que s'identifica culturalment i emocionalment” (Rojas Torrijos, 2011). D'acord amb Alcoba, dels seus escrits o paraules depenen el comportament i la reacció dels espectadors de l'esdeveniment esportiu. Estimular rivalitats -per imposició del sensacionalisme creat per vendre el mitjà- i incitar al triomf pels mitjans que siguin, són mètodes contraris que cap periodista esportiu pot utilitzar mai. Karl N. Warren assegura que per a un periodista “la informació sempre ha sigut i sempre serà el joc de l'eterna joventut”. Aquesta exigeix **ments obertes, pensaments clars i voluntats fortes**.

Per tant, el periodista esportiu és l'informador amb “responsabilitat de portar la informació d'allò que succeeix en la seva àrea comunicativa a clients i receptors, i d'anar més enllà de la pròpia i particular informació esportiva” (Alcoba, 1993). A més de buscar les situacions introduïdes per la informació per raons concretes i interessades.

El periodista esportiu també ha de ser un **amant de l'esport**. Si el practica o l'ha practicat alguna vegada, millor. Aquest aspecte influeix en les seves apreciacions i en la comprensió de determinades modalitats. És a dir, serà més conseqüent el periodista esportiu que ha sigut jugador o aficionat al futbol, per tractar aquest esport, que l'expert en atletisme, per exemple. L'**especialització** en una o unes quantes modalitats esportives és una necessitat imperiosa per al periodista. Només d'aquesta manera

³ Els diaris esportius destinen el 50% o més de les seves pàgines al futbol.

podrà entendre i tractar la informació amb rigor i coneixement, seguint el **codi ètic i deontològic** del Periodisme. És per això que Jordi Domènech defensava a *La llibertat interna de la premsa* el següent: “Per tenir cert nivell cal tenir gent especialitzada i professionalitzada”. Sense periodistes ben formats i especialitzat en el seu àmbit, com ho seria en el cas de l'esport, no es pot informar bé a la societat.

Un altre aspecte a destacar són els blocs estructurals de la informació esportiva que detalla Alcoba a *Cómo hacer Periodismo Deportivo*: **local, regional o autonòmica, nacional i internacional**. En funció del tipus de bloc es requerirà un tractament diferenciat i un espai precís per ser atès, que podrà veure's alterat depenent de la transcendència dels esdeveniments esportius o dates en què la informació d'algun dels blocs descendeix.

En el cas del reportatge del **Girona FC**, cal fixar-se en el bloc **local i regional o autonòmic**. Tenint en compte que està pensat per ser publicat en un diari de les comarques gironines, com ho podrien ser l'edició de *L'Esportiu* a Girona o el *Diari de Girona*, les pàgines i l'espai que ocuparà aniran d'acord amb la missió informativa particularitzada del club. En la difusió de l'esport en àrees locals, els periodistes treballen amb una estructura molt oberta, ja que l'entorn pel qual es mouen resulta quasi familiar. Això implica que es mantingui una constant informativa derivada d'una certa amistat amb els components de l'activitat esportiva i ofereix dues idees contraposades. Els periodistes són els primers a obtenir les notícies, però alhora es veuen privats de total llibertat per exposar i difondre opinions contràries als directius o esportistes.

D'altra banda, el bloc regional o autonòmic pot arribar a contrarestar o fer balança amb el local. Des que està a **Primera Divisió**, el Girona ha aconseguit més massa social i això comporta que la resta de poblacions de les comarques gironines i d'arreu es vegin implicades amb l'equip. Així també ho han fet la premsa i la resta de mitjans. Per tant, s'adquireix un major grau de solvència i la parcel·la esportiva comença a diluir-se en un espectre d'informacions superior a les servides des de l'àmbit local pur. Fins i tot incrementa la qualitat de la informació, que compta “amb personal i mitjans tècnics d'immillorable preparació i qualitat” (Alcoba, 1993).

GÈNERES PERIODÍSTICS – El reportatge

Els gèneres literaris del periodisme es traslladen al gènere específic de l'esport de la mateixa manera que a la resta de branques. Així doncs, els periodistes esportius

s'encarreguen d'informar i redactar missatges comprensibles i interessants per a clients i receptors mitjançant la **notícia**, la **crònica**, el **comentari**, la **crítica**, l'**article**, l'**entrevista** i el **reportatge**, que és el gènere per excel·lència i el focus del treball.

“De qualsevol notícia pot sorgir el gran reportatge [...] Si la notícia és el fet i la seva publicació la culminació d'una labor periodística, amb posterioritat, el seguiment de la mateixa aportarà noves dades que semblaven no existir. Amb elles sorgeix el reportatge que permetrà un major suport d'espai al mitjà, per a la seva transmissió als clients i receptors” (Alcoba, 1993). Per tant, seguint l'observació d'Alcoba l'ascens del Girona FC a Primera Divisió és el que portarà a fer un **reportatge** sobre la nova realitat que viuen l'equip, a la ciutat i a l'afició.

El resultat final serà fruit d'una cuidada investigació, on el periodista -en aquest cas, jo mateixa- té el deure de moure's, indagar, parlar amb persones, adonar-se de coses que desconeixia, etc. Cal recollir el major nombre de dades possibles per després analitzar-les i seleccionar-les acuradament, segons convingui per donar forma a la informació. Pedro Paniagua al llibre *Información Deportiva* hi afegeix la **valoració**. “En la selecció es decideix quins fets cal incloure. En la valoració es decideix amb quina importància han de ser inclosos”, explica.

Respecte a la **selecció de criteris**, el reportatge del Girona FC segueix els vuit elements que Carl N. Warren va elaborar l'any 1951. “Un seguit de criteris que avui, en termes generals, continuen vigents” (Paniagua, 2003). Tal com manifesta Warren, els vuit elements següents “componen la substància de la notícia”:

1. Actualitat

És important la presència del passat i del futur com a present. És a dir, com a actualitat.

2. Proximitat

Cal distingir entre proximitat física i psicològica o afectiva. Aquest criteri opera amb especial intensitat i amb estabilitat absoluta durant el pas del temps.

3. Prominència

La rellevància personal del protagonista té, en si mateix, interès. Independentment dels seus actes, que moltes vegades adquireixen rellevància en funció de qui o quin grup els executa.

4. **Curiositat**

En periodisme cal associar-la al valor de la sorpresa, del que és estrany, contradictori, paradoxal o inesperat.

5. **Conflicte**

Moltes vegades en periodisme esportiu el text s'arriba a impregnar del caràcter combatiu de la competició.

6. **Suspens/Misteri**

Podria ser proper a la curiositat si no fos perquè els casos en els quals està present no són anecdòtics.

7. **Emoció**

Pot adoptar diverses formes i estar present amb altres elements (conflicte o suspens). S'identifica per l'interès humà.

8. **Conseqüències**

De la importància de conseqüències previsibles del fet, dependrà la rellevància que es doni al fet.

Tot i que hi ha diverses maneres de classificar els reportatges, José Luis Martínez Albertos distingeix els següents tipus: **d'esdeveniments**, **d'acció**, **de cites** i el **reportatge curt**. Cal afegir-hi el **gran reportatge**, que estudia i analitza detalladament un fet d'àmplia repercussió. Aquest seria el cas de la peça final d'aquest treball. Amb tot, cal diferenciar entre el reportatge **informatiu** i l'**interpretatiu o en profunditat**.

D'acord amb Alcoba, "si la informació aconseguida és confidencial, l'exclusivitat de la mateixa atorgarà al reportatge gran classe, superior si compta amb un material gràfic de qualitat". Qualsevol reportatge ha d'anar acompanyat de **material gràfic** que s'avingui amb la informació donada.

GIRONA FC

El salt a **Primera Divisió** ha estat un gran punt per a la història del **Girona FC**. Amb la nova categoria, tothom ha hagut de col·laborar i treballar per adaptar-se en un obrir i tancar d'ulls al canvi que suposa estar a l'elit.

Per explicar i entendre la nova realitat que engloba Girona, mitjançant un reportatge, és necessari investigar i indagar des dels orígens del club. És a dir, per explicar el somni primer cal entendre com s'hi ha arribat.

Gran part dels gironins i gironines -de tota la demarcació de Girona- han viscut l'ascens amb molta il·lusió i afinitat. Com explicava l'exalcalde Joaquim Nadal en la presentació d'*Història del futbol a Girona* l'any 1992, el **futbol** és "un esport que mai no ha estat un món apart sinó que s'ha incrustat profundament en la societat gironina". Per tant, s'entén que l'estrena a Primera ha sigut una gran notícia per a totes les poblacions de la província. El Girona FC ha despertat l'"**Orgull Gironí**", tal com han expressat els socis votant-lo com a nou lema per a la part dorsal de la samarreta del primer equip amb la qual han encarat l'últim tram de la temporada. Ha demostrat que amb treball i humilitat els somnis es poden fer realitat i que és possible seguir escrivint la **#HISTÒR1A**.

El Girona celebra l'ascens a Primera Divisió | Dudu Fotografia

HISTÒRIA

El **Girona FC** neix l'any **1930** -concretament el dia de Sant Jaume-, arran del buit que havia deixat a la ciutat i a l'**Estadi de Vista Alegre** la UD Gerona⁴. La creació del club es va coure al cafè Norat de la Rambla gràcies a l'entusiasme d'un grup d'amics, que van aconseguir difondre la febre pel futbol arreu de la comarca amb la intenció "de lluitar per assolir allò que tantes vegades havia estat negat al seu antecessor -millorar la categoria- per més que hagués maldat per aconseguir-ho" (Curbet, 1992). L'impressor Jaume Curbet explica a *Història del futbol a Girona*: "El seu creixement va ser el normal i corrent de tota entitat, societat o club que neix per fer via i per arribar el més enllà possible". Des del primer dia, l'activitat del nou club va ser intensa però marcada per l'**austeritat econòmica**.

Tot i la intenció de la directiva per convèncer a la Federació Catalana de Futbol (FCF) d'incloure l'equip dins la projectada ampliació de la 2a categoria preferent, el Girona FC va haver de començar a jugar a la **2a categoria ordinària**. L'estrena de l'equip blanc-i-vermell al Vista Alegre va ser el 8 de setembre de 1930 en un partit amistós contra tot un Barça; el primer partit de campionat oficial va jugar-se el 19 d'octubre a la Colònia Artigues, de Badalona. Amb tan sols un any de vida, el club ja va demostrar apuntar maneres amb l'assoliment de l'**ascens**: "Els dirigents del Girona havien aconseguit tot el que s'havien proposat: Fer un club amb una nova imatge i pujar-lo de categoria" (Curbet, 1992).

Essent prolífics a la 2a categoria, i competint també a la 1a Divisió Catalana des del curs 1933-34, la temporada 1935-36⁵ l'equip va veure la seva primera promoció d'ascens a la 1a divisió frustrada. Una tònica que es va repetint al llarg de la trajectòria del club, fins al curs passat. Seguint aquesta línia, les paraules que va escriure Josep Maria Pla, un dels directius fundadors del club, l'any 1980 amb motiu del 50è aniversari de l'entitat prenen especial significat: "Tinguem fe en que aquests fets de ressorgiment es repetiran sempre i que tota fase negativa que pugui experimentar el club serà pròleg de més dies de glòria, de potenciació de l'esport i d'honor per Girona, mentre el calor de l'afició gironina es mantingui exultant i sublimi l'eficiència esportiva de l'equip".

⁴ La UD Gerona va desaparèixer a finals dels anys 20 per problemes econòmics.

⁵ "Aquesta temporada és, a bon segur, una de les més atapeïdes de la història del Girona F.C. Es varen jugar 43 partits de competició oficial, repartits de la següent manera: 10 al Campionat de Catalunya de 1a. Categoria i 14 al Campionat de Lliga de 2a. Divisió. Com que quedar campió jugà la Promoció d'ascens que va representar 10 partits més; després va celebrar 2 partits de la Copa d'Espanya i finalment va participar a la Copa Catalana, on va arribar a la fase final, jugant 7 partits" (Curbet, 1992).

Durant la **Guerra Civil** (1936-1939), el futbol va quedar totalment al marge i amb ell les aspiracions del Girona per ascendir a la màxima categoria: “Els tristos esdeveniments varen trasbalsar tothom. No era qüestió de pensar en futbol. Hi havia quelcom més important en què dedicar l’atenció” (Curbet, 1992). “Se suspengueren les competicions⁶. L’equip s’anà desintegrant a causa de la mobilització” (Mirambell, 2010). En acabar la guerra i amb l’adveniment de la **Dictadura** de Franco (1939-1975), el futbol a Girona “podia servir per anar oblidant o pal·liant depressa tots els rastres tràgics i els ressos eixordador” (Curbet, 1992). A partir de llavors, l’únic objectiu va ser la **permanència**.

El Girona dels anys 30 | Revista de Girona

Així doncs, amb el pas dels anys el primer equip ha anat alternant i competint entre la 2a i 3a divisions. “I com sol succeir a la majoria de clubs en aquesta situació, es produeixen canvis, tant de directiva com d’entrenador i inclús es renova la plantilla de jugadors [...] En definitiva, ganes d’anar aguantant el caliu [...] Rectificar errors donant baixes i compensant-les amb altes que permetessin a tots plegats -aficionats, socis i directius- veure l’esdevenidor amb més optimisme” (Curbet, 2001). Amb unes xifres de seguidors fixades cada temporada -depenent del bon o mal paper en el campionat- l’afecció gironina s’ha mogut “cap a l’eufòria” i tendint “a oblidar les maltempsades ben

⁶ No obstant, els tres equips del Girona van disputar partits amistosos “que ara tenien diferents finalitats i denominacions: ‘Partit a benefici de les víctimes del feixisme’, ‘Partit a profit de les Milícies Antifeixistes’, ‘Encontre pro Hospitals de Sang’, etc.” (Curbet, 1992).

aviat”, explica Curbet a *Història del futbol a Girona*. Tal com manifesta a l’obra: “a la ciutat de Girona no hi manca el futbol”. Això sí, sempre tenint en compte els alts i baixos que ha sofert l’equip amb el pas del temps.

A banda d’això, el Girona va fer una aposta molt forta pel **futbol juvenil**. Des que va crear-se, l’entitat blanc-i-vermella comptava amb equips de reserva per tal que un dia aspiressin al primer equip però no estaven federats. L’any **1957** va crear un equip a requeriment de la FCF. “Va ser dels primers i això li representà un avantatge considerable ja que es convertí en capdavanter del futbol juvenil a les comarques gironines” (Curbet, 2001). El que no era possible que aconseguís el primer equip, ho anaven assolint els juvenils. Pel que fa al **futbol base**, la primera escola va crear-se la tardor de **1997**.

Cartell de la inauguració de Montilivi | *Història del futbol a Girona*

Fins llavors amb contracte d'arrendament a Vista Alegre⁷, l'**Estadi de Montilivi** es va inaugurar l'agost de 1970 amb un partit contra el FC Barcelona⁸. “La decisió de construir el nou estadi arrenca del començament de la temporada 1967-68 quan el president Pere Saguer es va trobar amb que el club tenia un important problema a resoldre, que no era altre que la construcció obligada d'un estadi, ja que entre el Girona i el propietari de Vista Alegre s'havia subscrit un conveni en virtut del qual el club es comprometia a desallotjar dit estadi per tot el 21 de gener de 1969” (Curbet, 2001). Projectat per la directiva gironista⁹ -en aquells moments, el projecte del nou estadi resultava ser un dels millors del país¹⁰-, el Girona FC va perdre'n el patrimoni l'any 1984 després d'aprovar-ho en una assemblea de socis. Montilivi va esdevenir un **camp municipal** per donar una solució d'emergència als deutes que sacsejaven l'entitat.

Jugadors a la banqueta durant la temporada 1992-1993 | *Història del futbol a Girona*

En aquest sentit, cal mencionar que la història del Girona FC ha estat marcada per l'**economia**. “Amb un o altre president al front del club, el problema **sempre** era el mateix: la part econòmica” (Curbet, 2001). En algun moment delicat, el club de la ciutat

⁷ Construït per la UD Gerona l'any 1922.

⁸ La inauguració de l'antic Vista Alegre -29 de juny de 1922- també la va fer el Barça.

⁹ La directiva del Girona F.C. va trametre als socis un butlletí especial de 4 planes l'1 de juliol de 1968 explicant el “Projecte de construcció del nou estadi del Girona F.C.”.

¹⁰ A *Història del futbol a Girona*, Curbet explica: “El projecte de la construcció dóna que la tribuna tindrà una capacitat de 2.000 places degudament sentades. A les primeres grades, unes 6.000 persones igualment sentades, i la resta, en la part alta de l'estadi, grades per a 10.000 espectadors. Terreny de joc de 104 m de llarg i 67 d'ample, recobert de gespa natural”.

ha estat en l'abisme de la desaparició. Especialment, en el transcurs de la temporada 1987-88. "Entre una cosa i altra, resulta que el Girona està immers en una crisi difícil de superar. Auditories, deutes, perill de perdre la categoria, sense directiva, pocs socis, poca gent als partits, tot plegat presenta un panorama fosc, molt fosc" (Curbet, 2001). Els de Montilivi han hagut d'enfrontar-se a problemes econòmics greus, que podrien haver acabat amb la dissolució del club. Per això, en diverses ocasions s'ha hagut de recórrer a fer campanyes per tal d'obtenir ingressos atípics que serveixin per disminuir el deute del Girona a final de temporada. A tall d'exemple, la temporada 1992-93 es va endegar la campanya "Per un Girona net de deutes, AJUDA'NS". Des de sempre, l'entitat ha hagut de compaginar un equip que creix esportivament amb equilibris econòmics per fer front a una crisi permanent.

En conseqüència, Joaquim Nadal¹¹ parla de "l'esclat i decadència de Montilivi" a la presentació de la segona part de l'obra Curbet. "Una ambició legítima, un canvi cultural i social, uns hàbits nous, la pèrdua d'afició i la crisi del lideratge", un tarannà que l'**ascens** ha modificat radicalment i que ja s'ha anat gestant amb el pas del temps. Curbet tracta aquest avenç amb pas ferm i tranquil a través de l'escola de futbol, el futbol base, les penyes, els clubs, i la renovació progressiva de les instal·lacions i de la direcció del club de Montilivi que sempre s'han vist afectades "de la manca de diners. És la cançó de rutina, gairebé de tradició".

CAMÍ CAP A PRIMERA

"Si el Girona hagués estat un club sense aspiracions d'ascens, es podria dir que el resultat final hauria estat lleugerament positiu. Però com que no era així, hem de dir que l'afició local, amb la directiva del club, s'ha sentit defraudada" (Curbet, 2001). Deixant de banda, els **problemes econòmics** -detonants perquè això sigui així- aquesta ha estat durant anys la realitat del futbol gironí.

Per entendre l'estrena a la Primera Divisió, es recorre a fer un breu repàs de les darreres deu temporades. Així ho presenta el llibre *Girona FC. Camí cap a Primera* amb les imatges d'Eddy Kelele¹², on el president del club Delfí Geli assegura: "Ens dibuixa com som, com és aquest club que amb molt de treball, amb fe i amb talent ha fet realitat el somni de moltes generacions d'aficionats blanc-i-vermells". El tècnic Pablo Machín que ha fet possible l'ascens afegeix una descripció del concepte que ell

¹¹ Alcalde de l'Ajuntament de Girona des de 1979 fins el 2002, quan renuncià a l'alcaldia en favor d'Anna Pagans.

¹² Fotoperiodista que té com a client al Girona FC.

denomina *gironisme*: “No rendir-se mai, esforç i humilitat, però també ambició... [...] Aquesta és una de les claus de tot el que hem aconseguit”.

- **EL PREATERATGE – Temporada 2006-2007**

El club de Montilivi recupera la categoria de bronze, després d'un altre episodi dolorós. En la temporada anterior l'equip havia perdut l'ascens a Segona B en una eliminatòria definitiva.

Durant el curs, el Girona va tenir alts i baixos sense moure's del grup capdavanter. El febrer de 2007 la directiva va destituir l'entrenador Joan Carrillo¹³ i va situar a la banqueta un equip tècnic format pel director esportiu Javi Salamero i l'entrenador del Juvenil A Ricardo Rodríguez. L'equip va continuar sumant punts fins i a final de temporada va acabar segon a dos punts del campió, el Reus. Finalment, el Girona va sortir victoriós del play-off i va assolir l'ascens a Segona B.

- **TÍTOL, ASCENS I RETORN A SEGONA 50 ANYS DESPRÉS – Temporada 2007-2008**

El Girona decideix apostar-s'ho tot a una carta per aconseguir el retorn a Segona. L'entitat va escollir com a nou entrenador a Raül Agné, el que seria responsable de conduir el club fins a la categoria de plata 50 anys després.

Com era de costum, el Girona va patir autèntics problemes per cobrir el pressupost. Mentrestant, a la gespa tot anava sobre rodes. L'equip va ser més fort que el club i va tenir clar que l'ascens era la via necessària per a tenir diners.

El Girona va arribar al play-off i va assolir l'objectiu contra el Celta. Amb ell va venir la *giromania*. Montilivi va patir en pocs dies una transformació radical. Si la mitjana d'espectadors en un partit de la Lliga regular era d'uns 800, el duel decisiu contra el celta va tenir-ne gairebé 12.000. A poc a poc, anava despertant-se la gran massa social gironina.

¹³ El nou entrenador va ser destituït després de perdre a Balaguer per 2-1. Per a la directiva la dinàmica era erràtica i calia un canvi de rumb.

- **LA INÈRENCIA SALVA EL PRIMER ANY A LA LFP – Temporada 2008-2009**

El Girona manté la mateixa dinàmica del curs anterior, en una categoria més. Un equip que se supera constantment i un club que fa mans i mànigues per cobrir les despeses, fins aconseguir convertir-se en Societat Anònima Esportiva.

Els homes de Raül Agné van situar-se a dalt de la taula classificatòria durant pràcticament tot el curs. No obstant, en la recta final van arribar els nervis i amb ells, les derrotes. El tècnic va ser cessat. Els substituïts van ser Miquel Olmo i Javi Salamero, que ocupava el càrrec de director esportiu. Entre tots, van encarregar-se de salvar el primer curs a l'elit de la LFP.

Paral·lelament, l'Estadi de Montilivi va experimentar una profunda transformació. Els socis es varen multiplicar per cinc. Per tant, eren necessaris més seients per tenyir de blanc-i-vermell les grades.

- **EL PENAL MÉS LLARG DEL MÓN – Temporada 2009-2010**

L'equip salva la categoria en l'últim moment, gràcies a una pena màxima en l'afegit del darrer partit. A més dels problemes econòmics, durant el curs s'afegeixen els problemes esportius.

El març de 2010 la plantilla va posar de manifest que ja acumulaven gairebé dues nòmines pendents, i que la directiva també els devia la prima d'ascens a Segona A de feia dues temporades i la de la permanència de la passada.

Esportivament, hi va haver més derrotes que victòries. El Girona es va salvar gràcies al penal de Kiko Ratón. L'equip perdia a casa contra el Múrcia, fins que en el minut 93 l'àrbitre va assenyalar la pena màxima a favor dels gironins. En l'última jornada, decisiva per baixar o salvar-se, Montilivi va estar lluny del ple amb 5.972 espectadors.

- **NOVA PROPIETAT I CURS SENSE SOBRESALTS – Temporada 2010-2011**

Amb l'arribada de Josep Delgado a l'entitat, que adquireix el 72 per cent de les accions, sembla que torna la normalitat al club. L'equip torna a obtenir la salvació. Aquesta vegada sense dificultats.

Un dels objectius de la nova propietat va ser donar impuls social al club i acostar l'equip a l'afició. Es va optar per la "música i lletra nova". Mai més ben dit. El novembre

de 2010 es va estrenar l'himne¹⁴, amb lletra i música de Josep Thió i interpretat per *The Gruixut's*. Seguint aquesta línia, també va optar per omplir Montilivi a cada partit.

- **UN CURS DE VERTIGEN – Temporada 2011-2012**

El Girona salva la categoria al límit en un any ple de trasbalsos. Dos presidents, dos directors generals, dos directors esportius, tres entrenadors i set fitxatges, entre d'altres.

L'equip va començar amb molt mal peu. No va reaccionar anímicament fins a la jornada 32, quan varen arribar l'exdirector esportiu Javi Salamero i Joan Francesc Ferrer "Rubi".

Una crisi econòmica, esportiva i institucional va esclatar al club de Montilivi. Finalment, el Girona va anunciar que entraria en concurs de creditors¹⁵. Josep Delgado havia desaparegut de la propietat, després que l'Audiència Nacional dictés una ordre europea de detenció i entrega sobre l'amo del Girona FC, acusat de frau fiscal a Polònia.

- **EL GIRONA DE RUBI – Temporada 2012-2013**

Els gironins mostren el millor de si mateixos i es classifiquen per al primer play-off a Primera Divisió.

Es va confiar la banqueta a Rubi, sense gaires expectatives per a l'equip. Tanmateix, el Girona va demostrar estar en forma esportivament i va dibuixar una trajectòria molt prometedora. L'absència de problemes institucionals i econòmics, també van ser d'ajuda.

A poc a poc, l'afició va tornar a revifar. A mesura que s'acostava el final de la Lliga, tothom començava a somiar per primera vegada amb la Primera Divisió. L'ascens podia ser directe, però el Girona va ser derrotat pel cuer a Montilivi en un matx decisiu. L'altra opció que quedava era el play-off. Tampoc es va superar. El Girona tancava el curs amb molta esperança pel futur i deixant un llegat pel futbol que va fer l'equip.

¹⁴ Veure Annex, pàg. II. Himne oficial del Girona FC.

¹⁵ Procediment legal que s'inicia quan un patrimoni (personal o empresarial) es troba en situació d'insolvència.

- **UNA REACCIÓ MIRACULOSA – Temporada 2013-2014**

El Girona manté la categoria de plata, gràcies a la reacció de l'equip en el darrer moment. El curs està marcat per l'arribada de l'entrenador que faria tocar el cel als gironins: Pablo Machín.

El club va haver de fer front a més problemes econòmics, esportius i institucionals. Machín va aterrar a Girona havent de fer front a una situació crítica: l'equip se situava al cuer i només tenia onze jornades per capgirar-la. Dit i fet. El tècnic va aconseguir-ho optant pel sistema 3-5-2, que amb els anys es convertirà en el gran actiu del Girona FC i el que l'acabarà portant a Primera Divisió. Així doncs, l'equip va culminar la salvació en l'últim partit de Lliga. Montilivi ho va viure amb 'l'ai al cor', com ja havia fet en la temporada 2009-2010.

- **LA MALEDICCIÓ DEL LUGO – Temporada 2014-2015**

L'equip fa un curs de rècord amb 82 punts. No obstant, un gol del Lugo en temps afegit en l'últim partit de Lliga ensorren l'anhel de ser de Primera.

El Girona va fer una temporada espectacular, sumant més punts que mai en la Segona Divisió. Normalment, això hauria suposat l'ascens directe i emportar-se el títol. No va ser així. Quan tot Montilivi ja celebrava el salt a la màxima categoria, un gol del Lugo va esborrar el somni. En la lluita del play-off, el Girona no va saber aixecar els braços.

La confecció de la plantilla va ser obra de Quique Cárcel, el nou director esportiu procedent de l'Hospitalet. Un cop més, l'equip havia de carregar amb els problemes econòmics. El club va acabar venent-se a l'empresa francesa TVSE Futbol, intermediada per Pere Guardiola, un dels actuals accionistes.

- **ALTRE COP SURT CREU EN EL PLAY-OFF – Temporada 2015-2016**

Els de Montilivi disputen la tercera fase d'ascens en quatre anys. Una vegada més, es queden a les portes de la Primera Divisió. Aquest cop, l'Osasuna els ho impedeix.

La nova propietat va ser ben rebuda per als blanc-i-vermells. Es va encarregar de l'elecció del nou president: Delfí Geli. Exhibir solvència econòmica per fer front als deutes i compromisos amb els treballadors. I organitzar una festa per commemorar el 85è aniversari del club, que tenia la intenció d'unir al *gironisme*.

Després de la temporada anterior, l'equip va començar amb males sensacions. No va ser capaç de reaccionar fins al gener, quan va fer un gir de 180°. El Girona va escalar posicions fins a certificar el play-off amb la quarta plaça final. Semblava que tot aniria sobre rodes, fins a l'últim partit. Amb Montilivi ple de gom a gom, els de Machín van tenir una nova depressió. Un gol de l'Osasuna els va treure el somni per segon any consecutiu.

- **EL CEL ÉS BLANC-I-VERMELL – Temporada 2016-2017**

El Girona supera amb èxit rotund el curs. Per fi, pot cridar als quatre vents que és de Primera.

Els blanc-i-vermells van assolir la màxima categoria de la Lliga espanyola per primera vegada en 87 anys d'història. L'ascens va conciliar-se a una jornada del final, però es va gestar durant els dos primers terços del campionat amb uns números espectaculars. Així doncs, el 4 de juny de 2017 Montilivi va celebrar el salt a Primera Divisió. El Girona va empatar sense gols contra el Saragossa a casa, en un partit crucial per ambdós. Als locals els valia un punt per aconseguir l'ascens. Als visitants el mateix per sobreviure com a entitat. Dit i fet. Sota el lema, "un equip, una afició, una ciutat de Primera" tothom va sortir a celebrar-ho. Ningú es va voler perdre la gran festa. Es calcula que 15.000 aficionats van seguir la desfilada triomfal. Girona ho havia aconseguit. Tot i que en aquells moments deuria ser als núvols, la gran massa social ja havia despertat.

LA NOVA REALITAT

Amb l'estrena a la **Lliga Santander**, el Girona FC ha hagut de fer front a tot un seguit de mesures que han canviat radicalment la seva manera de fer. Però això no només implica al club, sinó també a l'afició i a la ciutat. Tots tres van agafats de la mà.

Els jugadors s'abracen durant la celebració d'un gol | Dudu Fotografia

- **L'EQUIP**

“Encara no ha sortit ningú amb la solució màgica per als sempre presents problemes econòmics del Girona FC. Al temps”, escrivia Jaume Curbet a *Història del futbol a Girona*. Probablement, el Girona no hauria pogut fer aquest pas de gegant si no fos per la nova propietat que va consumir-se l'estiu de 2017. El **Manchester City** i **Pere Guardiola**¹⁶, germà de Pep Guardiola, van adquirir el **88,6 per cent** de l'accionariat del club que anteriorment pertanyien a TVSE Futbol, propietat de dos exdirectius de Canal+ França. L'11,4 per cent restant s'ha mantingut en mans de petits accionistes. “Durant aquest impàs les coses han anat canviant. L'estructura és diferent i també la manera de treballar dia a dia. Hi ha moltes reunions per veure com podem millorar i fer créixer el club”, avança el director esportiu Quique Cárcel.

¹⁶ Corresponen al City Football Group i al Girona Football Group, respectivament.

L'estiu de l'ascens, Càrcel va redissenyar la plantilla amb un "pressupost limitat" tenint en compte la categoria: "Es necessitaven futbolistes amb una mica d'experiència a l'elit. Va quedar-se un gruix de jugadors titulars de l'any passat i l'equip s'ha creat al voltant d'un sistema de joc". El salt qualitatiu, per tant, ha estat evident. Respecte al quantitatiu, també s'ha fet notable. Per exemple, els ingressos dels drets televisius s'han disparat i han arribat fins als 40 milions d'euros que han repercutit en el pressupost de l'entitat. Les arques del club compten amb **44.535.000 euros**, però continuen essent les més baixes de la Lliga. Sobretot, si es comparen amb les del FC Barcelona o el Reial Madrid que són de 897.000.000 euros i 690.350.000 euros respectivament.

La plantilla del Girona, dirigida per Pablo Machín i Jordi Guerrero de segon entrenador, del curs 2017-2018 està formada per **23 jugadors**¹⁷:

Porters

Gorka Iraizoz, Bounou i Suárez.

Defenses

Bernardo, Ramalho, Pedro Alcalá, Juanpe,
Marc Muniesa i Carles Planas.

Migcampistes

Àlex Granell, Pere Pons, Eloi Amagat, Douglas Luiz, David Timor,
Aleix García i Borja Garcia.

Davanters

Cristhian Stuani, Cristian Portugués 'Portu',
Olunga Ogada i 'Choco' Lozano.

Carrilers

Johan Mojica, Aday Benítez i Pablo Maffeo.

¹⁷ Olarenwaju Kayode i Marlos Moreno són dues peces més, però van marxar del club durant el mes de gener de 2018.

Al llarg d'aquesta temporada, també s'ha obert la porta als jugadors com el davanter Kévin Soni del filial. El Peralada-Girona B, afiliats des del curs 2016-2017. "El Girona controla el 100 per cent a nivell esportiu. Es creu en fer un projecte des de baix. La distància entre categories és gran -el Peralada està a Segona Divisió B- però hi ha jugadors que tenen opcions de futur al primer equip", exposa Cárcel. El president del CF Peralada-Girona B, Miquel Llobet, afegeix: "Ésser el filial d'un equip de Primera Divisió et permet gaudir del futbol de jugadors molt bons. Alhora, es posen les bases per a un creixement sòlid del club. Estar associat al Girona, i de retruc al Manchester City, ofereix moltes oportunitats".

Estar a la màxima categoria de la Lliga espanyola és la recompensa i el fruit del que deia Curbet l'any 2001: "moltes hores de treball al dia, durant tota la temporada, que superen de bon tros l'hora i mitja de partit, les hores d'entrenament, les de viatge i les de concentració". El Girona ha aconseguit fer un any pletòric en l'estrena a la màxima categoria de la Lliga: s'ha proclamat el tercer millor debutant a Primera Divisió de la història del futbol professional espanyol amb 51 punts i és el segon millor equip català d'aquest curs, per darrere el FC Barcelona. A més, fins a la penúltima jornada ha arribat a somiar amb una plaça a les competicions europees i ha aconseguit acabar el primer any a LaLliga dins del 'Top Ten'.

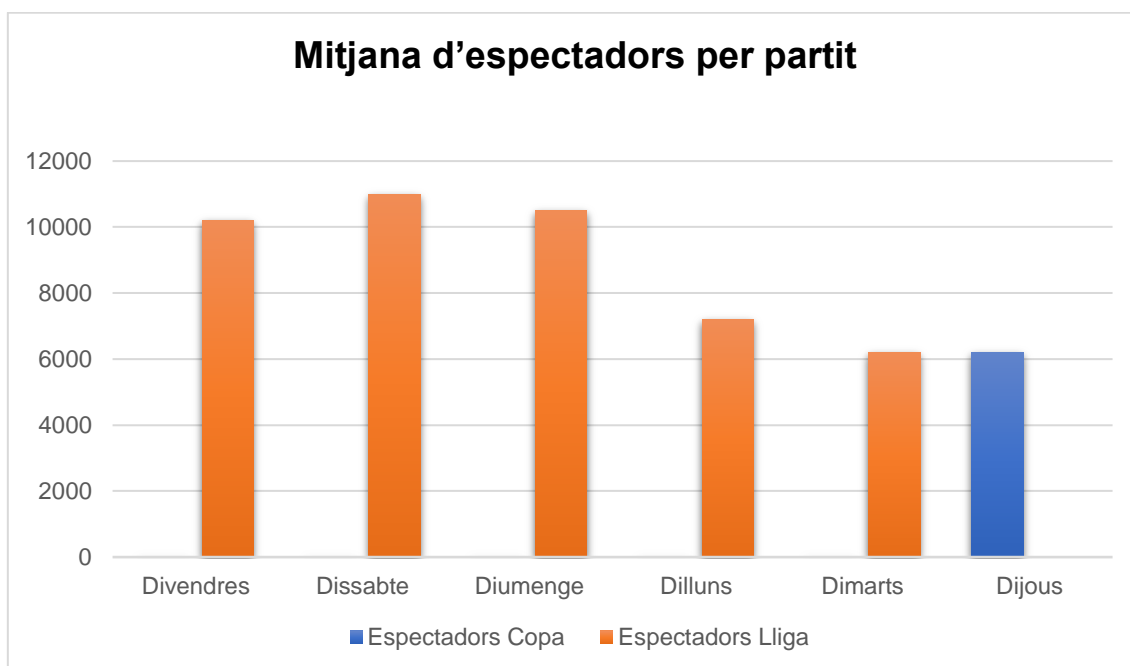

L'equip celebra la permanència a Primera Divisió en l'últim partit a Montilivi | Dudu Fotografia

- **L'AFICIÓ**

Els seguidors i seguidores del Girona FC han augmentat exponencialment arran de l'ascens. Curbet a *Història del futbol a Girona* comentava: "El recolzament dels socis del Girona, tot temps ha resultat estar per dessota de les seves possibilitats reals". Avui, les seves paraules deixen de tenir sentit. L'equip de Montilivi cada vegada s'ha guanyat més massa social i l'afició està totalment entregada. L'estiu previ al debut a Primera Divisió, el periodista Jordi Roura publicava un article al *Diari de Girona* titulat "Més abonats que mai al Girona" on s'explicava que el club ha passat a tenir "la massa social més alta dels seus 87 anys d'història, situada al voltant dels 9.000 seguidors amb localitat garantida". Mesos més tard -al desembre- escrivia "El Girona llança un nou 'Carnet de soci' indispensable per ser abonat", tenint en compte que hi ha llista d'espera per als nous abonaments. Així doncs, l'equip revelació té **9.269 socis** i uns **3.000 Girona Fans**, que no disposen d'un seient al camp. Entre d'altres, l'increment de l'afició es veu reflectit en les diferents penyes que animen al primer equip.

Respecte a la mitjana d'espectadors, al voltant de 200.000 persones han passat per l'estadi de **Montilivi** al llarg d'aquest curs. Aquesta xifra suposaria unes 10.300 persones per partit (se n'han disputat 19 a casa) i representaria el **76,3 per cent d'ocupació**, convertint-se en el sisè estadi de Primera amb més assistència.

Mitjana d'espectadors per partit a partir de dades de la Cambra de Comerç | Elaboració pròpia

Tal com presenta el gràfic, la mitjana d'espectadors oscil·la al voltant dels **10.000 espectadors**, una xifra que es dispararia els dies que corresponen al cap de setmana.

D'acord amb dades extretes de la Cambra de Comerç, el Girona és l'equip que més ha crescut en la xifra d'espectadors respecte a la temporada anterior. Si el curs 2015-2016 la mitjana d'assistència va ser de 5.131 espectadors, la 2016-2017 va augmentar fins als 5.418 i en l'actual, **2017-2018**, fins a la visita del Betis, la mitjana s'ha duplicat superant els 10.000 espectadors. Els quatre partits amb més assistència han estat: Reial Madrid (13.383), Barça (13.315), Atlético de Madrid (11.512) i Betis (11.286). Pel que fa als partits amb entrades més baixes registrades corresponen: Celta (6.392), Alabès (7.613), Athletic (9.602) i Vila-real (9.935).

Actualment, el club compta amb **17 penyes**¹⁸ i la majoria d'elles s'han fundat recentment coincidint amb l'ascens. Una quinzena d'aquestes, estan reunides a la **Federació de Penyes del Girona FC** amb Pepe Sierra, de la Peña Immortal, com a president.

La seva principal tasca és donar el màxim **suport** a l'equip i fer **germanor** amb la resta de penyes dels equips rivals. Algunes de les seves preocupacions són:

1. Crear un merchandising col·lectiu
2. Buscar un càntic futbolístic i procurar que tothom el sàpiga
3. Fer una bústia d'entrades interna:
 - Agafar totes les que ofereix el Girona FC i repartir-les entres entre les penyes
4. Organització dels desplaçaments:
 - Demanar les entrades al Girona FC i muntar les sortides
 - Pactar tarifes amb *Renfe* i *Ryanair*
5. Transmetre queixes i peticions al club
6. Posar lones als gols
7. Fer inventari del material de les penyes per entrar a l'estadi
8. Demanar subvencions a l'Ajuntament de Girona
9. Alimentar un lloc web propi

Gràcies a la gran tasca que entre tots han dut a terme al llarg d'aquest curs, LaLiga i Aficiones Unidas els ha premiat amb el guardó de "Jugador número 12" com a la **millor afició de la Lliga Santander**. A l'hora d'atorgar-lo, s'ha valorat el treball realitzat per la Federació de Penyes a favor de la tolerància, el joc net i el respecte entre aficions. Al comunicat de LaLiga es detalla: "l'afició del Girona ha demostrat, amb el seu comportament exemplar, i el seu constant suport a l'equip, estar a l'alçada d'un club que ha firmat la millor temporada de la seva història".

¹⁸ Veure Annex, pàg. III. Penyes del Girona FC.

Pujant a Primera i aconseguint bons resultats, l'equip ha fet que la gent d'arreu de la província se senti del Girona. Fins i tot, hom l'ha col·locat com a primer equip per davant del FC Barcelona o l'Espanyol, per exemple. "Ser del Girona és un sentiment de pertinença d'una ciutat i d'una província. El nou lema 'Orgull Gironi' ho expressa a la perfecció. És un sentiment d'humilitat, de perseverança, d'esforç... Tot coincideix en els valors", assegura el president de la Penya Pere Pons, Raimon Nadal.

L'afició dona suport a l'equip a l'estadi de Montilivi | Dudu Fotografia

A banda d'això, el Girona FC ha aconseguit crear un sentiment d'estima que tenen per ell seguidors i amics d'equips històrics de Primera Divisió com el Barça, el Madrid, l'Espanyol, l'Atlético de Madrid, el Betis, etc. Segons el president de la Diputació de Girona, Pere Vila "poder parlar del Girona amb amics i coneguts d'altres equips, sense fer-nos la punyeta futbolística no té preu. El Girona ens uneix". El president de la Penya Papparres Gironins, Xevi Torres afegeix: "Molts gironins venen a Montilivi i s'aixequen per celebrar els gols dels dos equips. És allò de dir: 'ha guanyat el meu equip'. Aconseguir que això passi és fantàstic".

- **LA CIUTAT**

Girona ha hagut de respondre ràpidament a les necessitats del club i de l'afició. El principal canvi s'ha notat al barri de **Montilivi**, sobretot els dies de partit a casa. Després de l'ascens, els Mossos d'Esquadra i l'Ajuntament van anunciar "mesures a l'hora d'accedir a l'estadi". Per exemple, no poder-hi aparcar al voltant i el tall de carrers.

Durant els mesos d'estiu previs al debut a la màxima categoria del futbol estatal, l'estadi ha "experimentat una profunda transformació" tal com s'explica al *Diari de Girona* en una notícia del mes d'agost de 2017. A grans trets, s'ha col·locat una nova graderia al **Gol Nord** i una estructura a la part alta de **Preferent**. S'han millorat els accessos i s'ha habilitat una sala de premsa i la zona mixta, perquè els mitjans de comunicació tinguin més espai per treballar. Amb tot, l'estadi de Montilivi compta amb 13.286 localitats (el segon menor de la categoria, després del de l'Eibar). Per això, els veïns del barri i els estudiants universitaris -el campus de la Universitat de Girona està al costat de l'estadi- han hagut de fer un esforç i adaptar-se perquè s'han vist afectats en el seu dia a dia.

"Un ascens que ha canviat la vida a un barri", titulava Matías Crowder en una crònica publicada al *Diari de Girona* el febrer de 2018. Crowder ratifica la idea que, tot i "els canvis recents han portat una nova vida als seus carrers, modificant fins i tot la demanda d'allotjament i la convivència veïnal els dies de partit", el balanç és positiu.

Cristóbal Sánchez, membre de la regidoria delegada de Cooperació de l'Àrea de Sostenibilitat, Medi Ambient, Participació, Seguretat i Cooperació, explica que "la implicació de l'Ajuntament ha sigut més en serveis, que en pressupost d'ajut metàl·lic". Evidentment, l'increment en despeses hi ha sigut. "Cada vegada hi ha més efectius de seguretat. Dediquem molts esforços i produïm més subvenció. [...] En principi, és només a Montilivi però a la llarga es fa a tota la ciutat. Cal tenir més reforç només pel fet que hi hagi més gent. A més, estant a nivell quatre d'alerta terrorista la Lliga exigeix molt més", detalla Sánchez. En aquest sentit, s'ha hagut de seguir el mateix procediment amb les ambulàncies i el nombre d'escombriaires.

Segons un estudi estimatiu realitzat a encàrrec del club per la Cambra de Comerç de Girona, l'ascens de l'equip a Primera ha tingut un **impacte econòmic** xifrat en **22.563.720 euros**. Aquest salt quantitatiu prové de diverses variables com ho serien la despesa dels aficionats i la dels professionals del sector, entre d'altres.

La investigació de la Cambra de Comerç ha detallat els següents ingressos:

Impacte econòmic del Girona FC a la demarcació | En euros

Impacte sectorial directe		
Despesa en el sector serveis i complementaris	6.261.410	27,75%
Hostaleria	1.027.010	4,55%
Restauració	1.384.400	6,14%
Altres sectors terciaris	1.260.000	5,58%
Consum interior	2.590.000	11,45%
Impacte sectorial indirecte		
Despesa en sectors que es beneficien indirectament de la presència del Girona FC a Primera Divisió	1.377.510	6,10%
Impacte de marca		
Visibilitat i presència mediàtica de la ciutat i la demarcació gràcies al Girona FC	8.016.600	35,53%
Efecte transferència		
L'increment del pressupost repercuteix en el consum i la despesa com a entitat	6.908.200	30,62%
TOTAL	22.563.720	100%

Estudi de la Cambra de Comerç de Girona | Elaboració pròpia

Com pot observar-se a la taula, 6 milions i escaig d'euros provenen del sector de serveis (hostaleria, restauració i d'altres). Segons el càlcul de la Cambra de Comerç, cada aficionat que arriba a Girona destinaria uns 110 euros en allotjament. Aquest s'elevaria als 275 euros quan es tracta de membres del club visitant (comptant allotjament i restauració). Cal recordar que durant aquests mesos han passat poc més de 175.000 espectadors per Montilivi, a banda dels equips arbitralis (75 persones i 150 euros) i els mitjans de comunicació que s'han taxat en prop de 3.000 al llarg d'aquesta temporada. El 30 per cent d'aquests professionals hauria fet una despesa de 100 euros.

D'impacte indirecte hi hauria 1.377.510 euros que, d'acord amb el *Diari Ara*, "assenyala l'augment que tindran les altres branques a partir de l'increment de despesa". Cal afegir els 7 milions d'euros d'efecte transferència, provocat pel considerable augment del pressupost i de la despesa. Finalment, l'estudi adjudica 8 milions d'euros d'efecte mediàtic i la major visibilitat de la imatge de la marca del club, ciutat i província. És a dir, és "la repercussió econòmica equivalent a la inversió que la

ciutat estaria disposada a pagar per fer-se publicitat i donar-se conèixer arreu del planeta per sumar adeptes i augmentar la notorietat dels seus patrocinadors”.

Des de la Cambra de Comerç, també s’han tingut en compte les possibilitats reals del club de cara al **futur**. Per això, han realitzat el següent **decàleg**:

1. Estructura accionària sòlida
2. Continuitat del procés de professionalització dels equips executiu i tècnic
3. Estructura esportiva ben definida: entrenador, equip tècnic i secretaria esportiva
4. Possibilitat d’ampliació de l’aforament de l’estadi i de millora de les instal·lacions a partir de la bona resposta de l’equip i dels socis i aficionats
5. Expectativa positiva de creixement d’abonats i socis lligada precisament a la comentada ampliació d’espais
6. Bona predisposició de l’Ajuntament i de la resta d’administracions a col·laborar
7. Estructura futbolística territorial prou forta per convertir Girona i la seva demarcació en un referent nacional i estatal
8. Elevada potencialitat de la ciutat, que pot sumar les marques Costa Brava i Pirineus per convertir-se en un destí dels més interessants a les visites de la resta d’equips de Primera
9. Bon treball al futbol base que dona resultats tangibles
10. Creixent interès d’organitzacions i empreses per col·laborar amb el club

Arran de l’ascens, **Girona** s’ha situat al mapa mundial. Hi ha una repercussió molt important per a la ciutat amb una allau de beneficis considerable, que promet seguir creixent si l’entitat es consolida entre els 20 millors equips de l’Estat espanyol. Tal com manifesta la regidora d’Esports, Isabel Muradàs: “S’està demostrant que hi ha un grandíssim potencial esportiu”. Uns mèrits esportius que són profitosos per a tothom.

LES VEUS DEL REPORTATGE

L'ascens del Girona FC a Primera Divisió es pot definir amb tres conceptes: “**un equip, una afició i una ciutat de Primera**”. Aquest lema escollit per l'entitat gironista just després que s'assegurés la nova categoria expressa a la perfecció com ha sigut el debut a la Lliga Santander. També ho ha cregut oportú la veu de Montilivi, el periodista Albert Bassas, amb la publicació del llibre *Girona. Un equip, una afició i una ciutat de Primera*.

Tal com expressa Alcoba a la seva obra *Cómo hacer Periodismo Deportivo*, “les notícies no cauen del cel. En una forma o altra tenen el seu origen i els seus propis canals per ser difoses, des d'unes fonts que poden ser fortuïtes a les promotores de fets o successos”. La informació en l'àrea de l'esport arriba a través de diverses fonts:

- a) Organismes i centres estatals o privats
- b) Federacions
- c) Clubs
- d) Biblioteques i hemeroteques
- e) Particulars
- f) Llibres i publicacions especialitzades
- g) Centre Internacional de Documentació Esportiva

Per tant, des de principis de gener era necessari plantejar quines fonts serien les ideals per tenir lligades totes les branques del projecte. Així doncs, deixant de banda les provinents de biblioteques i hemeroteques i els llibres i publicacions especialitzades, és fonamental centrar-se en els organismes i centres estatals o privats, el club i els particulars. Totes aquestes fonts personals seran les encarregades de donar les veus al reportatge i transmetre credibilitat al lector.

L'EQUIP

Miquel Llobet¹⁹

És l'actual president del Peralada-Girona B. El doctor rosinc va arribar al càrrec després que Josep Isern deixés la presidència el juliol de 2017. Llobet hauria estat una de les peces clau perquè les relacions entre el Peralada i el Girona s'enfortissin i es reforçés el primer acord de la afiliació del 2016. El 23 de juliol de 2017 es va canviar el nom del club xampanyer per Peralada-Girona B. El conveni garanteix estabilitat econòmica i solvència als de l'Alt Empordà per afrontar la nova categoria de Segona Divisió B. El Girona FC s'encarrega de la confecció de la plantilla del filial, amb l'objectiu que molts jugadors aspirin a arribar al primer equip.

Quique Cárcel²⁰

És el director esportiu del Girona FC des del juliol de 2014. Provenent del CE l'Hospitalet, va arribar al càrrec en el moment que el club es trobava en una situació complicada. L'equip s'havia salvat del descens a última hora i també tenien problemes a nivell institucional i econòmic. Amb una llarga trajectòria al futbol estatal (sobretot en equips de Segona Divisió), s'ha definit com un dels arquitectes de l'ascens del Girona FC a Primera Divisió. Des del primer moment va acceptar el repte de redissenyar la plantilla i fer-ne remodelacions per aconseguir el màxim rendiment de l'equip amb il·lusió i humilitat. A poc a poc, ha creat un projecte ambiciós i de consolidació que ha dut als gironins a la millor categoria de la lliga espanyola.

¹⁹ Veure Annex, pàg. V. Entrevista a Miquel Llobet.

²⁰ Veure Annex, pàg. VII. Entrevista a Quique Cárcel.

L'AFICIÓ

Raimon Nadal²¹

És el president de la Penya Pere Pons, que neix l'any 2016 coincidint amb la temporada del Girona FC prèvia a l'ascens. La penya va sorgir gràcies a la iniciativa d'un grup d'amics i coneguts del futbolista que volien demostrar-li l'estima i l'admiració que té l'afició envers el número 8 del Girona. El seu lema és "amb dos collons!" i se situen al Gol Nord de l'Estadi de Montilivi.

Pepe Sierra²²

És el president de la Penya Immortal Girona, que anima de forma alegre i desenfadada al Girona FC allà on sigui possible des de 1992. Amb gairebé 200 socis, es tracta de la penya que més representació té als esdeveniments organitzats per la Federació del Penyes del Girona, de la qual també n'és president. Mantenen molt bona relació amb les penyes d'arreu i destaquen per la germanor que s'aconsegueix crear amb l'afició rival. Des de l'ascens, consideren que l'aficionat ha quedat reduït al tracte de client i volen reivindicar el seu paper com a element clau dins la vida social del club.

²¹ Veure Annex, pàg. XIII. Entrevista a Raimon Nadal.

²² Veure Annex, pàg. XV. Entrevista a Pepe Sierra.

Xavier Torres²³

És el president de la Peña Papparres Gironins, creada el maig de 2017 i federada el setembre del mateix any, coincidint amb l'estrena del Girona FC a Primera Divisió. La penya neix a la Pizzeria Krokors, la seva seu, arran d'un grup d'amics que es reunien per veure els partits dels blanc-i-vermells a Segona Divisió i que a poc a poc van anar creixent en massa. Segons l'amo del local, "eren uns papparres". D'aquí el nom.

LA CIUTAT**Cristóbal Sánchez²⁴**

És membre de la regidoria delegada de Cooperació de l'Àrea de Sostenibilitat, Medi Ambient, Participació, Seguretat i Cooperació de l'Ajuntament de Girona. Seguidor del Girona FC des de sempre, s'ha encarregat d'enfortir el vincle de les institucions amb les penyes del seu equip. Sánchez és qui rep a les penyes rivals durant les trobades que es programen amb motiu de la celebració d'un partit. A més, és veí de l'Estadi de Montilivi i com a tal ha viscut els canvis que han patit tant el camp com el barri.

²³ Veure Annex, pàg. XVII. Entrevista a Xavier Torres.

²⁴ Veure Annex, pàg. XXI. Entrevista a Cristóbal Sánchez.

Isabel Muradàs²⁵

És la regidora d'Educació i Esports de l'Ajuntament de Girona. Des de les eleccions municipals de 2011, gestiona el servei municipal d'esports, la promoció de l'esport i els esports de base, i els equipaments i pavellons municipals. Des de l'Ajuntament, coopera amb el club per tot el que afecta a la ciutat. A més, té experiència com a Diputada al Parlament de Catalunya, on va entrar el maig de 2015. Durant l'entrevista, també va tenir presència el cap del Servei d'Esports, Jordi Agustí.

Pere Vila²⁶

És el president de la Diputació de Girona i l'alcalde de Llançà, un municipi de la província de Girona. Té la funció de direcció política i administrativa. Seguint l'estratègia promocional del Patronat de Turisme Costa Brava Pirineu de la Diputació, tracta amb el Girona FC per divulgar l'oferta turística. Els jugadors blanc-i-vermells porten la insígnia de la marca de la Diputació estampada a la seva samarreta. Vila també ha estat Diputat al Parlament de Catalunya a les eleccions del 2012.

²⁵ Veure Annex, pàg. XXIV. Entrevista a Isabel Muradàs.

²⁶ Veure Annex, pàg. XXVII. Entrevista a Pere Vila.

MATERIAL

Durant aquest temps, s'han utilitzat els següents estris i eines per tal de dur a terme el reportatge. Com que ja es disposava del **material**, no ha estat necessari generar despeses extra.

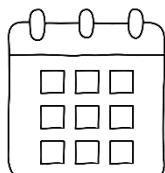
 <p>Bolígraf</p>	 <p>Llibreta</p>	 <p>Telèfon mòbil amb gravadora</p>
 <p>Ordinador portàtil</p>	 <p>Càmera de fotos</p>	 <p>Cotxe propi</p>

CALENDARI D'EXECUCIÓ

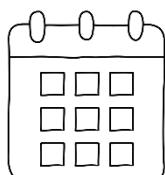
Per realitzar el reportatge és necessari establir un seguit de pautes i marcar un *tempo* amb tota la planificació a seguir. En aquest cas, en forma de **calendari**.

GENER 2018

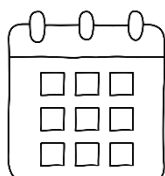
Documentació i acotació de la idea del reportatge
Recerca de fonts i contactes
Contactar amb les fonts personals per concretar les entrevistes

FEBRER 2018

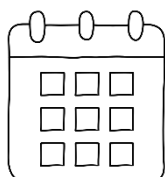
01/02	Preparar entrevista Quique Cárcel i Pepe Sierra
07/02	Entrevista Quique Cárcel a Riudarenes (11:30h) Entrevista Pepe Sierra a Girona (18:30h) Presentació <i>Girona FC. Camí cap a Primera</i> a Girona (19:30h)
08/02	Transcripció entrevista Quique Cárcel i Pepe Sierra
09/02	Preparar entrevista Cristóbal Sánchez
12/02	Entrevista Cristóbal Sánchez a Girona (11h)
13/02	Transcripció entrevista Cristóbal Sánchez
14/02	Preparar entrevista Miquel Llobet
17/02	Entrevista Miquel Llobet a Peralada (10h)
20/02	Preparar entrevista Isabel Muradàs
26/02	Entrevista Isabel Muradàs a Girona (17h)
27/02	Transcripció entrevista Miquel Llobet i Isabel Muradàs

MARÇ 2018

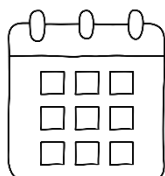
08/03	Preparar entrevista Xavier Torres
12/03	Entrevista Xavier Torres a Girona (15:30h)
13/03	Transcripció entrevista Xavier Torres
14/03	Preparar entrevista Pere Vila i Raimon Nadal
19/03	Entrevista Pere Vila a Girona (12h) Entrevista Raimon Nadal a Vilablareix (15h)
21/03	Transcripció entrevista Pere Vila i Raimon Nadal

ABRIL 2018

Recopilar i seleccionar informació

MAIG 2018

01-06/05	Redacció reportatge
07-11/05	Correcció i revisió reportatge
20/05	Maquetació reportatge
25/05	Entrega reportatge

➡ Tenint en compte que es tracta d'un projecte 'low cost', no requereix especificar les dietes i altres despeses. El reportatge seria publicat al *Diari de Girona*. Per tant, només requeriria desplaçaments. El preu aproximat de la benzina rondaria els 70 euros.

TATIANA PÉREZ GIRONA

■ Constància, perseverança, paciència i dedicació. Són, probablement, les destreses i valors més adequats per descriure al poble gironí. Tot i tenir-los interioritzats des de sempre,enguany el Girona FC els ha dut a l'extrem. Fins a tal punt que s'ha proclamat el tercer millor debutant a Primera Divisió de la història de la Lliga espanyola, arribant a somiar amb una plaça a Europa fins la penúltima jornada. L'equip de Montilivi ha aconseguit un total de 51 punts al llarg de tota la competició i ha assolit la 10ª plaça de la classificació. Tot un mèrit.

Aquesta temporada, els de Pablo Machín han despertat l'Orgull Gironí executant una estrena de Primera, i amb raó. El gironisme ha entrat en catarsi i les tres branques que el sustenten -equip, afició i ciutat- en són el principal motor. Perquè tot funcioni, totes tres han d'anar en sintonia. «Està clar. Això només ho despertes amb fets, resultats i pujant a Primera Divisió. Segurament, és el fet més important perquè un club creixi i tot condiciona que el Girona pugui tenir aquesta cabuda a la Lliga molts anys», afirma el director esportiu del Girona, Quique Cárcel. De moment, l'any vinent ja està assegurat.

L'equip

Els jugadors i el cos tècnic són els grans protagonistes. La part més meritòria de l'ascens. Han tocat el cel. I sense gairebé temps per pair-ho, han hagut de posar-se de peus a terra per tal que el somni esdevingui realitat. Gràcies a la seva acció, l'afició i la ciutat han anat in crescendo. Tanmateix, sense les dues darreres l'equip no hauria tingut l'esma d'aconseguir-ho.

Cárcel, un dels artífex perquè això passi, fa un balanç de la primera temporada a l'elit: «És un somni per a tots. Una nova realitat que cada dia va a més. Evidentment, no és fàcil. El club està molt verge, però continua amb el seu tarannà i va creixent amb molta humilitat i normalitat. Com ha fet sempre. Gràcies a la nova propietat (City Football Group) tots hem pogut créixer personalment dins l'estructura del club». Si per alguna cosa destaca aquest Girona, és per mantenir l'esperit que l'ha portat fins aquí.

«Jo encara vull somiar més. Vull pensar que coses que abans eren inviables, avui ja no estan tan lluny. Els somnis només passen si creus que poden passar i una part molt elevada d'aquest ja està passant. Sabem que el futur no serà fàcil. Però volem continuar escrivint la història de la millor manera i al Girona és possible. La gent et respecta, et valora i et fa sentir estima. Difícilment un pot plantejar-se canviar de situació», sentència el director esportiu.

L'afició

La benzina que dona energia a la maquinària. La gran massa social que no deixa de créixer, malgrat

Els jugadors celebren la

L'Orgull Gironí desperta amb l'estrena a la Primera Divisió

► El debut del club a la màxima categoria fa aflorar la millor versió de l'equip, l'afició i la ciutat ► Els de Montilivi acaben LaLliga al 'Top Ten'

plogui, nevi o faci un sol de mil dimonis. Només amb aquesta temporada, Montilivi ha aconseguit reunir al voltant de 10.300 espectadors per partit i és el sisè estadi de Primera amb més ocupació. Concretament, el 76,3%.

Són una peça clau. Per això, una quinzena de penyes associades a la Federació de Penyes del Girona FC treballen conjuntament per mi-

llorar i reivindicar el seu paper en la vida social del club. Tot de manera altruista i desinteressada. «Donem la imatge de Girona a la resta d'Espanya. No només per l'entitat, sinó també per la ciutat», confessa Pepe Sierra, president de la Penya Immortal i de la Federació de Penyes.

Raimon Nadal, president de la Penya Pere Pons, afegeix: «L'ascens

ha sigut una cosa històrica, ens estem transformant i vivint experiències increïbles. Tot és nou, emocionant i divertit. L'afició ho està vivint amb molta intensitat. Ha sorgit el sentiment de pertinença d'una ciutat, d'una província, de Girona. Ens sentim molt orgullosos de ser gironins i dels nostres valors. El lema de la samarreta - "Orgull Gironí" - és un sentiment majoritari

Ajuntament, Diputació, club i penyes valoren com un èxit el primer any competint entre els vint millors equips

«Ha sorgit el sentiment de pertinença de Girona. Ho vivim amb molta intensitat», diu Raimon Nadal, de la Penya Pere Pons

que agrada».

Com tots, Xevi Torres, president de la Penya Paparres Gironins, està gaudint com mai del joc dels blancs i vermells. Mentre rumia les paraules per descriure la trajectòria d'enguany, opta per comparar als gironins amb una formiga: «un gironí és una persona tranquil·la, pacient, callada i, sobretot, molt treballadora. Un gironí va fent i obrint camí. Si rep una patacada, s'aixeca i torna a caminar. Quan tornen a trepitjar-lo, fa exactament el mateix. L'Orgull Gironí és això». Exactament això és el que ha fet el Girona. Tothom coincideix: l'equip, l'afició i la ciutat. Tal com expressava el lema en el seu moment, Girona -en tot el seu conjunt- és de Primera i LaLliga ho ha ratificat atorgant el premi

MARC MARTÍ

permanència en l'últim partit a Montilivi

“Jugador número 12” a la Federació de Penyes.

La ciutat

L'última peça del trencaclosques. Res d'això hauria estat possible sense la ràpida resposta de les institucions gironines. «El Girona FC ha aconseguit canviar la realitat futbolística dels gironins en molt poc temps. La ciutat ho està vivint com una victòria pròpia i seva. Es nota a la ciutat, es nota en les persones, es nota al camp. A tot arreu»,

↓
La XIFRA
76,3 %

d'ocupació per partit a l'estadi de Montilivi

► Al voltant de 200.000 espectadors han passat per Montilivi al llarg de l'estrena del Girona a Primera Divisió. L'estadi és el sisè amb més ocupació i ha reunit unes 10.300 persones per partit.

manifesta la regidora d'esports de l'Ajuntament de Girona, Isabel Muradàs.

«Girona s'ha situat al mapa mundial. S'ha hagut de treballar entre les diferents àrees afectades: l'Ajuntament, la Generalitat, la Federació Catalana de Futbol... I col·laborar amb el club per tot un seguit de circumstàncies que han fet coordinar-nos molt més a nivell de seguretat, mobilitat...», explica Muradàs.

El president de la Diputació, Pere Vila, comparteix la mateixa idea: «Ha suposat molt, un revulsiu per a la ciutat i les comarques gironines. Ens ha unit a tots. La Diputació de Girona sempre ha col·laborat amb el club, que porta el patrocini del patronat Girona Costa Brava Pirineu. La nostra participació és de suport i de patrocini. Qui té l'èxit són la directiva, l'equip i l'afició. Nosaltres som un acompanyant».

En tan sols una temporada a Primera, el Girona ha obtingut molt més que bon joc i resultats. Ha aconseguit estendre un sentiment comú entre la població gironina. Un ventall d'alegries i somnis fets realitat que de ben segur no deixaran de créixer la propera temporada.

Quique Cárcel

El director esportiu del Girona FC. Acabada la seva quarta temporada a Montilivi, l'artífex de l'ascens a Primera Divisió comenta la nova situació al club i se sent molt orgullós de l'èxit assolit amb el seu projecte.

«Continuo treballant amb plens poders, sabent que estem més amunt»

El director esportiu Quique Cárcel a Riudarenes. MARC MARTÍ

TATIANA PÉREZ GIRONA

■ Des que va arribar a Montilivi, el director esportiu del Girona FC, Quique Cárcel, ha creat poc a poc un projecte ambiciós i de consolidació que ha dut als gironins a la màxima categoria de la Lliga espanyola.

Cárcel va arribar a Girona l'estiu de 2014, provinent del CE l'Hospitalet, en una situació complicada al club. L'equip es va salvar del descens en l'últim moment, alhora que patia greus problemes institucionals i econòmics.

Amb una llarga trajectòria al futbol estatal (sobretot en equips de Segona Divisió), s'ha definit com un dels arquitectes de l'ascens i la permanència del Girona a Primera Divisió.

■ **Va assumir la direcció esportiva en una situació bastant complicada. Com ho afronta fins arribar a tocar el cel de La Lliga Santander?**

R Va ser un inici molt difícil, amb un pressupost molt limitat. El fet d'haver de baixar el salari d'alguns jugadors i haver de firmar molts jugadors a cost o va ser dur, però des del primer minut tot va anar molt bé. Tot... fins aquell final tràgic contra el Lugo. Arran d'aquell

any, crec que el club ha anat a més. Les proves són que estem a Primera Divisió. És un somni per a tots.

■ **Ha canviat molt l'estructura del club?**

R L'estructura és diferent en el fet que hi ha una nova propietat. Sobretot, durant aquest any. Treballem d'una altra manera, però és per millorar i fer créixer el club. Tinc la sensació que aquesta experiència ens farà més forts.

■ **L'entitat li proporciona les mateixes facilitats que abans?**

R Des que vaig arribar he pogut dur a terme el cent per cent de les meves decisions. A Primera Divisió, tinc les mateixes sensacions. Treballo amb plens poders, sabent que estem més amunt i que ens hem d'adaptar a la nova propietat. Em sento molt valorat.

■ **Ha estat gestant la plantilla per a Primera Divisió des del curs passat. Creia que aquest projecte donaria tant d'efecte?**

R Quan ho fas, creus en allò que estàs fent. Penses que serà postiu, però és cert que tot s'ha produït en una situació bastant complicada. Tenim un pressupost molt baix si es compara amb la resta d'equips. No obstant, l'equip ha demostrat tenir una bona sin-

tonia. Entre tots, hem anat creient que es podia fer. S'ha fet bé i es tenen les idees molt clares del què es vol continuar fent.

■ **S'obre la porta als jugadors del filial. Quina és la relació amb el Peralada-Girona B?**

R És una relació cent per cent controlada per nosaltres a nivell esportiu. Creiem molt en intentar fer un projecte des d'abaix. A dia d'avui, hi ha jugadors amb opcions de futur dins l'estructura del primer equip. Això és el més important.

■ **I amb el City? Tenint en compte que els lligams s'han enfortit.**

R El lligam és de propietat. Des del City, la predisposició és molt positiva. Això fa que ens haguem de replantejar coses del futur, per intentar millorar-les. Els jugadors que han vingut estan creixent molt i tindran un futur molt i molt important. N'estic convençut.

■ **El 2019 acaba el contracte amb el club. Què farà l'any vinent?**

R Sóc un professional, però també tinc un sentiment. És difícil voler canviar de situació quan veus que la gent et respecta i et té certa estima. Mai se sap, però ara el meu somni és continuar creixent i ho vull fer amb aquest projecte.

L'afició es multiplica en el primer any a Primera Divisió. MARC MARTÍ

BIBLIOGRAFIA

ARTICLES DE DIARIS / REVISTES

- ARCAS, Alfons (21 de maig de 2018). El Girona, tercer millor debutant de la història a Primera Divisió. *Diari de Girona*. Disponible a <http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2018/05/21/girona-tercer-millor-debutant-historia/914851.html> (consultat el 22 de maig de 2018).
- BOFILL, Jordi (02 de maig de 2018). Un impacte de 22,5 milions per temporada gràcies a l'ascens. *Diari Ara*. Disponible a https://www.ara.cat/esports/impacte-milions-temporada-gracies-lascens_0_2007999231.html (consultat el 03 de maig de 2018).
- BOFILL, Jordi (04 de juny de 2017). El Girona aconsegueix l'ascens més desitjat. *Diari Ara*. Disponible a https://www.ara.cat/esports/Girona-ja-lonze-buscar-lascens_0_1808219363.html (consultat el 22 de novembre de 2017).
- BRUGUÉS, Marc (06 de juny de 2017). L'ascens a Primera fa embogir Girona. *Diari de Girona*. Disponible a <http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2017/06/04/el-girona-fc-puja-a-primera-divisio/850021.html> (consultat el 13 de novembre de 2017).
- BRUGUÉS, Marc (08 de maig de 2018). El Girona aspira a ser el segon millor debutant de Primera. *Diari de Girona*. Disponible a <http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2018/05/08/girona-aspira-segon-millor-debutant/912166.html> (consultat el 08 de maig de 2018).
- BRUGUÉS, Marc (17 d'abril de 2018). Montilivi és el sisè estadi de Primera amb més ocupació. *Diari de Girona*. Disponible a <http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2018/04/16/montilivi-sise-estadi-primera-mes/907699.html> (consultat el 18 d'abril de 2018).
- CROWDER, Matías (18 de febrer de 2018). Un ascens que ha canviat la vida d'un barri. *Diari de Girona*. [Hemeroteca online].
- L'ESPORTIU (03 de maig de 2018). Amb un impacte de primera. *L'Esportiu*. Disponible a <http://www.lesportiudecatalunya.cat/futbolcat/article/1386087-amb-un-impacte-de-primera.html> (consultat el 03 de maig de 2018).
- MASACHS, Xevi (08 de juliol de 2017). El Peralada estrenarà categoria i nom com a filial. *L'Esportiu*. Disponible a <http://www.lesportiudecatalunya.cat/futbolcat/article/1189094-el-peralada-estrenara-categoria-i-nom-com-a-filial.html> (consultat el 05 de febrer de 2018).

- MIRAMBELL, Enric (2010). El Girona FC dels anys trenta. *Revista de Girona* 262.
- MORATA, Pau (07 de juny de 2017). L'impacte econòmic i turístic amb el Girona a Primera. *Diari de Girona*. Disponible a <http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2017/06/06/limpacte-economic-turistic-girona-primera/850324.html> (consultat el 26 de novembre de 2017).
- MUNDODEPORTIVO.com (02 de juliol de 2014). Quique Cárcel, nuevo director deportivo del Girona. *Mundo Deportivo*. Disponible a http://www.mundodeportivo.com/20140702/futbol/liga-segunda-division/quique-carcel-nuevo-director-deportivo-del-girona_54411493053.html (consultat el 05 de febrer de 2018).
- OLLER, Ariadna (05 de juny de 2017). Las claves del ascenso del Girona FC. *La Vanguardia*. Disponible a <http://www.lavanguardia.com/local/girona/20170605/422982132385/ascenso-girona-fc-claves-temporada.html> (consultat el 13 de novembre de 2017).
- ROSELL, Carles (03 de maig de 2018). Xifren l'impacte econòmic del Girona a Primera en 22,5 milions. *Diari de Girona*. Disponible a <http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2018/05/03/xifren-limpacte-economic-del-girona/911218.html> (consultat el 03 de maig de 2018).
- ROSELL, Carles (04 d'abril de 2018). Girona FC: El millor debut a Primera de la història. *Diari de Girona*. Disponible a <http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2018/03/04/girona-fc-millor-debut-primera/899331.html> (consultat el 16 d'abril de 2018).
- ROSELL, Carles (12 de setembre de 2017). Això és la Primera Divisió. *Diari de Girona*. Disponible a <http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2017/09/11/aixo-primera-divisio/866817.html> (consultat el 13 de novembre de 2017).
- ROSELL, Carles (15 d'agost de 2018). Montilivi ultima detalls per acollir la primera gran cita de la temporada. *Diari de Girona*. Disponible a <http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2017/08/15/montilivi-ultima-detalls-acollir-primera/862085.html> (consultat el 26 de novembre de 2017).
- ROSELL, Carles (21 de maig de 2018). Els 25 herois d'una proesa impossible d'oblidar. *Diari de Girona*. Disponible a <http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2018/05/21/25-herois-duna-proesa-impossible/914841.html> (consultat el 22 de maig de 2018).
- ROURA, Jordi (02 d'agost de 2017). Més abonats que mai al Girona. *Diari de Girona*. Disponible a <http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2017/07/31/mes-abonats-que-mai-al/859570.html> (consultat el 28 d'abril de 2018).

- ROURA, Jordi (10 de maig de 2018). LaLliga premia la del Girona FC com la millor afició de Primera divisió. *Diari de Girona*. Disponible a <http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2018/05/10/lalliga-premia-del-girona-fc/912739.html> (consultat el 10 de maig de 2018).
- ROURA, Jordi (21 de desembre de 2017). El Girona llança un nou “Carnet de soci” indispensable per ser abonat. *Diari de Girona*. Disponible a <http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2017/12/20/girona-llanca-nou-carnet-soci/886131.html> (consultat el 28 d’abril de 2018).
- ROURA, Jordi (21 de maig de 2018). L’afició es multiplica; El club que més creix en públic respecte a la temporada anterior. *Diari de Girona*.
- SOLÀ, Nil (24 d’agost de 2018). El City y Pere Guardiola, nuevos propietarios del Girona CF. *Mundo Deportivo*. Disponible a <http://www.mundodeportivo.com/futbol/girona-fc/20170823/43760955648/el-city-y-pere-guardiola-nuevos-propietarios-del-girona-cf.html> (consultat el 26 de novembre de 2017).
- SPORT.es (04 de juny de 2017). El Girona FC ya es equipo de Primera. *Diario Sport*. Disponible a <https://www.sport.es/es/noticias/segunda-division/girona-fc-ascenso-primera-6067583> (consultat el 13 de novembre de 2017).
- VERDAGUER, Marc (30 de juny de 2017). Veure el Girona a Primera Divisió per 250 euros. *Diari de Girona*. Disponible a <http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2017/06/30/veure-girona-primera-divisio-250/854391.html> (consultat el 13 de novembre de 2017).

DOCUMENTALS I PROGRAMES

- Tot Costa (06 de juny de 2017). Quique Cárcel: “Segueixo sent el Quique de l’Hospitalet”. *Catalunya Ràdio*. Disponible a <http://www.ccma.cat/catradio/alacarta/el-qirona-fa-histor1a/quique-carcel-segueixo-sent-el-quique-de-lhospitalet/coleccio/9530/965734/> (consultat el 05 de febrer de 2018).
- Tot Costa (17 de març de 2017). Quique Cárcel: “Sí, estic treballant en una plantilla per a Primera Divisió”. *Catalunya Ràdio*. Disponible a <http://www.ccma.cat/catradio/alacarta/tot-costa/quique-carcel-si-estic-treballant-en-una-plantilla-per-a-primera-divisio/audio/955349/> (consultat el 05 de febrer de 2018).
- VILA, Elbi (Presentació). CASTEJON, Núria (Direcció). MABILON, Lluís (Producció) (12 de febrer de 2018). Al cotxe – capítol 14 amb Joel Joan, Pablo Machín i Llum Barrera. *TV3*. Disponible a <http://www.ccma.cat/tv3/alacarta/al-cotxe/al-cotxe-capitol-14/video/5729373/> (consultat el 13 de febrer de 2018).

LLIBRES

- ALCOBA, Antonio (1993). *Cómo hacer periodismo Deportivo*. Madrid: Editorial Paraninfo.
- ALCOBA, Antonio (1999). *La Prensa deportiva: tratamiento inédito sobre el género específico del deporte, y cómo hacer una publicación deportiva ideal*. Madrid: Instituto Universitario Olímpico de Ciencias del Deporte.
- Col·legi de Periodistes de Catalunya (1992). *Periodisme esportiu, tradició i futur*. Barcelona: Col·legi de Periodistes de Catalunya.
- CURBET, Jaume (1992). *Història del futbol a Girona – Primera Part 1904-1957*. Girona: Ajuntament de Girona.
- CURBET, Jaume (2001). *Història del futbol a Girona – Segona part 1957-2000*. Girona: Ajuntament de Girona.
- KELELE, Eddy (2017). *Girona FC. Camí cap a Primera*. Barcelona: Editorial Base.
- PANIAGUA, Pedro (2003). *Información deportiva: especialización, géneros y entorno digital*. Madrid: Fragua.
- PUJADAS, Xavier i SANTACANA, Carles (1997). *L’Esport és notícia: història de la premsa esportiva a Catalunya (1880-1992)*. Barcelona: Diputació de Barcelona, Col·legi de Periodistes de Catalunya.

- ROJAS TORRIJOS, José Luis (2011). *Periodismo deportivo de calidad*. Madrid: Fragua.

WEBGRAFIA

- CF Peralada. Disponible a <https://www.cfperalada.cat/> (consultat el 30 de gener de 2018).
- Pàgina Oficial Girona FC. *Girona Futbol Club Sad*. Disponible a <http://www.gironafc.cat/> (consultat el 30 de novembre de 2017).
- Penya Immortal Girona. Disponible a <http://immortalgirona.blogspot.com.es/> (consultat el 24 de gener de 2018).
- WIKIPEDIA (editat el 02 de desembre de 2018). Resumen del Girona Futbol Club en su segunda etapa en la Segunda División. *Fundación Wikimedia, Inc*. Disponible a https://es.wikipedia.org/wiki/Resumen_del_Girona_Futbol_Club_en_su_segunda_etapa_en_la_Segunda_Divisi%C3%B3n (consultat el 05 de febrer de 2018).

ANNEX

HIMNE OFICIAL DEL GIRONA FC

Som vermells i blancs, som quatre rius a sota el cel
Estem units, germans i amics, ara no cal témer per res

Com canta la terra i com crida el nostre vent
Alcem les veus per néixer més valents

Mira al teu costat, ara ja som dos
Millor si som molts més, tots junts ho podem fer

Girona
Cantem tots junts
I cridem tots fort
Endavant!

És una cançó, un esperit que ens fa millors
Perquè som d'aquest paisatge, des del mar fins a ponent

Acceptem el repte, ens respectem de cap a peus
Però seguirem lluitant fins al final

Girona
Cantem tots junts
I cridem tots fort
Endavant!

Mira al teu costat, ara ja som dos
Millor si som molts més, tots junts ho podem fer

Girona
Cantem tots junts
I cridem tots fort
Endavant!

PENYES DEL GIRONA FC

1) Peña Barbero Bailongo
Fundada el 2013 | 137 membres | Federada

2) Peña Cassanenca
Fundada el 2017 | 95 membres | Federada

3) Peña Eloi Amagat
Fundada el 2015 | 74 membres | Federada

4) Peña Els Papparres Gironins
Fundada el 2017 | 214 membres | Federada

5) Peña Girona Costa Brava Sud-Lloret de Mar
Fundada el 2018 | 45 membres | No federada

6) Peña Gironina
Fundada el 2017 | 230 membres | Federada

7) Peña Gironina de Blanes
Fundada el 2017 | 25 membres | No federada

8) Peña Guíxols-Costa Brava
Fundada el 2012 | 60 membres | Federada

9) Peña Immortal Girona
Fundada el 1992 | 189 membres | Federada

10) Peña Jandrista GFC
Fundada el 2014 | 228 membres | No federada

11) Peña Jovent Gironí
Fundada el 2017 | 90 membres | No federada

12) Peña Nord – Àlex Granell

Fundada el 2015 | 140 membres | Federada

13) Peña Pablo Machine

Fundada el 2014 | 47 membres | Federada

14) Peña Pere Pons

Fundada el 2016 | 220 membres | Federada

15) Peña Saltenca

Fundada el 2014 | 104 membres | Federada

16) Peña Sant Narcís

Fundada el 2017 | 39 membres | No federada

17) Peña Vallcanera-Sils

Fundada el 2014 | 71 membres | Federada

TRANSCRIPCIÓ DE LES ENTREVISTES

L'EQUIP

Entrevista a Miquel Llobet – 17 de febrer del 2018

PREGUNTA (P): Des que es va acordar la afiliació entre el CF Peralada i el Girona FC la temporada 2016-2017, el primer equip xampanyer ha fet un gran salt qualitatiu. Com s'arriba a aquest acord?

RESPOSTA (R): És un acord pràcticament insòlit. Qui havia de venir a trobar el Peralada? La tradició del futbol a Peralada ve de molt enrere, es va fundar l'any 1915. Un club tant petit... és curiós. A vegades m'ho pregunto perquè jo no vaig formar part del primer acord. Entre altres coses, devia influir la qualitat de les instal·lacions, la serietat de la gestió del club i la potent història que hi ha al darrere. A més, la necessitat del Girona de cobrir un aspecte de la seva organització que no tenia. Tenint en compte que el Girona B estava a Segona Catalana, doncs és evident.

P: L'estiu passat es reforça la afiliació amb un nou conveni que garanteix estabilitat econòmica i solvència per afrontar la nova categoria. El Girona està fent un esforç econòmic molt important. Està essent efectiu? S'ha de recompensar d'alguna manera (amb termes o condicions)?

R: L'esforç econòmic el fan els dos clubs. El Girona sap que si vol tenir un equip a 2Bç3 i, en compliment de les clàusules, se n'ocupa de la part esportiva. Això costa els diners que costa i el Girona ho compleix. Nosaltres també complim amb la nostra part que és el manteniment i la gestió de totes les vessants que té el club, no focalitzades en el primer equip. Es va fer l'acord i es va complint.

P: Després que els socis ho aprovessin a l'assemblea extraordinària, el Peralada ha passat a dir-se Peralada-Girona B (en termes legals i oficials). Hi ha una nova realitat al club, o es tracta d'un fet purament burocràtic?

R: És un fet burocràtic. Va ser un esforç que va fer el club per accedir a les peticions del Girona. El Girona necessitava que es visualitzés que el Peralada era el Girona B.

Això passava tècnicament per haver d'aprovar-ho a l'assemblea de socis. Sempre són temes molt delicats, però van ser molt ben entesos pels socis. Es va aprovar a l'assemblea sense cap vot en contra i orgullosos de dir-nos Peralada-Girona.

P: Què implica ser el filial d'un equip de Primera Divisió?

R: Saber que estàs en una situació en la que gaudiràs del futbol de jugadors molt bons. Molt joves i molt bons, que tu no podries pagar-te'ls. Alhora, posar les bases per un creixement molt sòlid del club (Peralada) perquè les oportunitats que ofereix estar associat al Girona i de retruc al Manchester City és un tema molt important per a nosaltres. Sempre que es gestioni bé.

P: Com ja va fer la passada temporada, el Girona s'ha encarregat de la confecció de la plantilla. El fet de no poder decidir-ho exclusivament el vostre club, suposa un problema? Teniu la suficient autonomia en la presa de decisions?

No perquè ho tenim perfectament assumit i sabem que aquest és el pacte que vam fer. Sí, tenim total autonomia.

P: Molts dels jugadors de la plantilla són possibles aspirants al primer equip (Girona). El Peralada és el filial del Girona i això és totalment lícit. Tanmateix, el fet de no poder disposar de certs jugadors en algun moment donat, com s'afronta?

Sempre és un handicap. Quan gestiones un equip filial, saps que dins del programa hi ha la possibilitat que en un moment donat hagi de cedir els jugadors al primer equip. Això és quelcom que tothom té molt clar. Per això, els equips filials solen estar al mig de la taula. No a baix. Forma part del pacte i la pel·lícula, és un handicap.

P: Els nous reforços arriben amb la intenció de destacar al Peralada o amb la intenció de fer el salt al primer equip en un futur?

R: Saben perfectament que si no destaquen aquí no faran el salt. Els jugadors joves que venen tots tenen la il·lusió de poder arribar al primer equip. Això els motiva extraordinàriament.

P: El fet que el Girona estigui a LaLiga Santander, canvia d'alguna manera l'estructura del Peralada?

R: No és el mateix estar a Tercera Divisió que a Segona Divisió B. S'han hagut de reestructurar algunes àrees com l'administrativa, l'econòmica, la de gestió d'instal·lacions, etc. Tots els treballadors d'aquest club són voluntaris. Per tant, s'ha de saber gestionar per una banda el que vol dir ser voluntari i per l'altra les necessitats que implica estar a 2B3, en el que fa referència a desplaçaments, gestió dels moviments del primer equip dins les instal·lacions... Sense oblidar que el Peralada té un futbol base molt important. Gràcies a la nova categoria, hem aconseguit desbloquejar uns fons per part de l'Ajuntament. Ara a l'abril es començarà a construir un camp de gespa artificial i és una molt bona reivindicació.

P: El nombre de socis ha augmentat. Creus que és degut a la nova categoria d'enguany o a ser el filial del Girona?

R: Les dues coses van juntes. Hi ha hagut un augment d'un 30% aproximadament.

P: El Girona reitera que el seu principal objectiu és la permanència. Quin és el del Peralada?

R: El mateix, naturalment. Ara bé, no es pot descartar mai, si s'assoleix la permanència aquest any, que l'any vinent l'objectiu sigui més alt.

Entrevista a Quique Cárcel – 7 de febrer del 2018

PREGUNTA (P): L'any 2014 vas assumir la direcció esportiva del Girona FC en una situació bastant complicada (a nivell institucional, econòmic i del primer equip, que va aconseguir la permanència en l'últim partit). Com ho afrontes fins arribar a tocar el cel de la Primera Divisió?

RESPOSTA (R): Realment, va ser un inici molt difícil. El fet de venir jo de l'Hospitalet de Segona Divisió B i el fet de viure a Segona Divisió A... vulguis o no, hi ha una millora a nivell professional. Per a mi, personalment. És veritat que va ser un any molt

dur perquè el pressupost era molt limitat. Teníem un pressupost que, només amb 12 jugadors que teníem a la plantilla, cobries una miqueta tot el pressupost. Va ser dur el fet d'haver de baixar el salari d'alguns jugadors i haver de firmar molts jugadors a cost 0. Eren jugadors que coneixia molt bé de 2Bg3. Va ser un inici que per a mi va ser especial, perquè era la primera vegada que tocava la direcció esportiva de la 2A. Va ser difícil, però des del minut 1 tot va anar molt bé. Vam començar a guanyar partits (vam guanyar els tres primers partits de lliga). Tot va anar molt bé fins aquell final tràgic contra el Lugo. Arran de tot aquell any, crec que el club ha anat a més. Hi va haver un canvi de propietaris, el club ha anat millorant dia a dia a nivell institucional, de treball d'altres àrees... Podíem arribar a millorar també el nivell de la plantilla, pel pressupost. Vam tornar a fer un segon any molt bo, que també ens vam quedar a les portes contra l'Osasuna. Molt dur. Eren dos pals molt grans. Però, veies que el club anava a més. El tercer any al final sí que ho vam poder assolir. A més d'una forma directa; veníem de dos 'playoff' que a nivell psicològic va ser complicat. Ara doncs sí. Estem a Primera Divisió, és un somni per tots. Però veient el tarannà del club, que va cada dia a més. Està molt verge i veus que cada dia va creixent, crec que amb molta humilitat i normalitat. La veritat és que és una sensació que estem a l'elit i que podem fer les coses bé, com de moment estan sortint, sabent de la dificultat que ens anirem trobant pels grans equips que hi ha. Penso que hi ha un projecte i unes idees clares, i que sembla ser que anem pel bon camí.

P: Al club, hi ha una estructura diferent? Si ho compares quan vas arribar. Què implica ser un equip de Primera?

R: L'estructura és diferent en l'aspecte que hi ha una nova propietat. Durant aquest impàs d'any/any i mig, sobretot, les coses han anat canviant. Crec que ens hem d'acostumar a treballar de forma diferent al dia a dia. Moltes més reunions. El fet que hi hagi el City al darrere, doncs molts més idiomes. La comunicació..., fer un 'brainstorming' de com podem millorar i fer créixer el club. Tot això, ens ha fet créixer a cadascú personalment, dins l'estructura del club. La veritat, penso que és positiu. Tinc la sensació que tota aquesta experiència viscuda aquest any encara ens pot fer més forts i pensar que en un futur podem créixer més.

P: Les facilitats que tenies abans per part del club, encara hi són?

R: Sempre he dit que des que vaig arribar he pogut dirigir al 100% de les meves decisions. A dia d'avui, a Primera Divisió segueixo tenint el mateix sentiment. Treballo amb plens poder per a prendre decisions, sabent que al final com més a dalt estàs l'estructura va creixent i has d'adaptar-te a les noves propietats. Això és lògic i normal. Però, la veritat és que em sento molt valorat. Tinc el suport per part de la gent que està per sobre. Estic treballant molt de gust.

P: Com has comentat en altres ocasions, has estat gestant una plantilla per a Primera Divisió des de la temporada passada. Aleshores, creies que aquest projecte ambiciós i de consolidació donaria tant d'efecte i bons resultats?

R: Quan ho fas, creus en allò que estàs fent. Creus que les coses poden sortir d'una forma positiva, però si que és veritat que indubtablement estem en una situació que és difícil de pensar. Pel nivell de pressupost que tenim i per la lliga que juguem, no? Penso que ningú podia pensar que a dia d'avui estiguéssim amb 31 punts. També és veritat que tot això s'ha anat fent poc a poc. Des del minut 1, en aquell partit contra el Manchester City d'abans de començar la lliga ja es va veure que l'equip donava una bona sintonia. Amb l'Atlético de Madrid tornes a veure que hi ha sintonia... Tot això ha anat fent que poc a poc tots ens anem creient que es podia fer. A dia d'avui és un reflex que els jugadors i el cos tècnic són els grans protagonistes d'aquesta història. Ho estan fent molt bé i tenen les idees molt clares del què volen fer.

P: Després de fer història amb l'ascens, va venir el repte de redissenar la plantilla. A l'estiu es va remodelar de manera important. Imagino que el pressupost a nivell de números, que ha canviat, ha influït bastant, oi?

R: No crec que siguin els números. Estem dins d'un pressupost limitat, dintre de la categoria en què estem. És molt més del que jo havia treballat fins aquell moment, però també és veritat que és més bé un tema de categoria, de nivell, etc. Necessites tenir a futbolistes amb una mica d'experiència, que conegui aquesta categoria. Ens quedàvem amb un gruix de jugadors de l'any passat, que eren més o menys titulars de l'equip, que tenien més presència dins l'onze... L'equip es feia al voltant d'un sistema de joc, amb aquests jugadors pensant que podien fer aquest pas endavant. Però si que és veritat que estem parlant que nou jugadors, a dia d'avui són jugadors titulars. Això és una notícia molt i molt bona, que demostra que aquests jugadors han fet un pas endavant, s'han adaptat a la categoria, demostren aquesta fam que tenen

setmana rere setmana... Els altres jugadors, que han vingut, a molts d'ells els ha costat, però el fet que aquests siguin de molta qualitat arrossega una mica la competència del dia a dia. Als entrenaments, crec que tothom està creixent dintre de les seves possibilitats. Tothom vol jugar, això està clar. Després, doncs han vingut jugadors amb experiència a la categoria que ens estan aportant molt. Pot ser un Stuani, un Bernardo, o potser un Gorka a principi de temporada, o Muniesa... Són jugadors que han tingut aquest marge de protagonisme, que amb el bon fer dels jugadors de l'any passat, està funcionant força bé.

P: Sempre s'ha dit que el màxim objectiu del Girona és la salvació. Tanmateix, l'equip està aproximant-se a tenir un lloc a les competicions europees... Això influeix alhora de prendre decisions? O penses únicament en jugadors per a poder jugar a la lliga espanyola?

R: Segueixo pensant que això és una utopia. És veritat que a dia d'avui tenim pròxim un objectiu que no esperàvem. Un objectiu real que era la salvació. Això no vol dir que d'aquí a cinc setmanes tornem a veure les coses diferents i a patir. Les coses poden canviar. Això ho tenim molt interioritzat als estaments del club. Des de la propietat, fins al cos tècnic, als jugadors, etc. Des de la direcció esportiva, ho tenim molt clar. Sí que és obvi que nosaltres, com a esportistes d'elit, volem ser el màxim d'ambiciosos i si tenim les opcions de poder lluitar, dons és lluitarà. Això ho tenim molt clar, però a dia d'avui crec que estem molt lluny que tenim opcions molt reals d'entrar a Europa.

P: Has comentat que durant aquest mercat d'hivern hi ha hagut menys arribades de les que s'esperaven. Només s'ha incorporat 'Choco' Lozano. A què és degut?

R: Hem treballat un mercat diferent i difícil, perquè s'han de donar moltes coses. L'equip ha donat una molt bona sintonia i no la vols trencar. A més, penses en el futur del club i no en el present. Al present, no pots portar a jugadors molt 'top' perquè realment ells no volen venir ja que l'equip està funcionant. I tu tampoc vols provocar que hi hagi canvis a l'equip d'una manera dràstica. Estan guanyant i s'estan guanyant el respecte de tothom. No obstant, teníem pensat incorporar jugadors pensant en un futur... S'ha intentat, hem treballat molts i molts jugadors però finalment no ha estat possible. De tot el que ens ha pogut arribar, l'únic que hem pogut fer és en 'Choco' i estem contents perquè seguim amb la base. Hem portat un jugador nou, han marxat tres jugadors (dos d'ells no tenien presència mai). Si que Kayode era un jugador que

podia estar al cavall d'entrar de suplent o de tenir algun partit de titular... Ha arribat 'Choco' i estem contents. Ens hagués agradat portar alguna peça més, però el mercat és el mercat. Poden venir jugadors que porten molt temps sense jugar i que els costi molt entrar... Estem a falta de tres mesos per acabar la temporada, són motius que et fan replantejar cadascun dels fitxatges.

P: També és cert que d'entrada s'obre la porta als jugadors del filial. Quina és la relació amb el Peralada?

R: És una relació 100% controlada per nosaltres a nivell esportiu. Creiem molt en intentar fer un projecte des de baix. El fet que estiguem a Primera Divisió fa que no sigui fàcil, perquè la distància entre categories és gran. A dia d'avui, pensem que tenim quatre o cinc jugadors al Peralada que tenen opcions de futur dins l'estructura del Girona. Això és el més important. És una afiliació que s'ha fet pensant en que puguin tenir jugadors, que en un futur tinguin opcions al primer equip.

P: I amb el City? Tenint en compte que els lligams s'han enfortit/igualat des del debut a LaLiga Santander.

R: El lligam és de propietat. Des del City són 100% positius. Si que és veritat que aquest any només Maffeo té una continuïtat assídua dins de l'equip titular. Això fa que ens haguem de replantejar coses del futur, per intentar millorar-les. Els que han vingut (Timor, Douglas, Aleix) són jugadors que estan creixent molt i tindran un futur molt i molt important. Estic convençut. Però a dia d'avui el que està més clar és que els que estan jugant ho estan fent molt bé i és difícil entrar a l'equip. Això no vol dir que aquests jugadors estiguin creixent i que hi haurà una recompensa al final.

P: El Girona ha portat l'ascens amb il·lusió, ganes de créixer i humilitat. Cada vegada s'ha guanyat més massa social i l'afició està totalment entregada. Per exemple, diumenge passat contra l'Athletic, a Montilivi hi havia més de 9.000 espectadors amb molta fred i pluja. Com a un dels artífexs a què això passi, com ho expliques?

R: Quan un entra a un lloc i veu que no hi ha una gran massa social, penses: a veure com podem despertar tot això. Al final, ho despertes només amb fets, resultats, pujant a Primera Divisió... Està clar. No obstant, el més bonic és veure com la gent avui sent

que és del Girona. Quan vaig arribar tothom em deia que era del Barça. Ara, segur que són del Barça també (o de l'Espanyol, o d'algun equip) però ja comencen a plantejar-se que el seu primer equip és el Girona. Això, potser, és el fet més important perquè un club creixi. Sincerament, és una de les coses de les quals em sento més orgullós. Veure com la mainada va amb camisetes pel carrer, o el camp amb un sentiment diferent, real i profund... Al final, això està donant que per què no el Girona pugui tenir aquesta cabuda a Primera Divisió molts anys.

P: Seguint aquesta línia d'una massa social molt important consolidada. La passada temporada parlaves d'un somni al programa de ràdio *Tot Costa*. L'has complert?

R: Es va complir. Jo encara vull somniar més. Tinc ganes de pensar en coses que potser eren inviables abans, i avui ja no estan tant lluny. El somnis només passen si creus que poden passar. Hi ha una part molt elevada d'aquest somni que ja està passant i espero que acabi tot amb un final feliç, sabent que el futur i la història que estem escrivint no seran fàcils. És lògic, tot el que puja també baixa. Però per què no continuar pensant que podem fer coses, com les que tinc al meu cap.

P: El 2019 acabes el contracte amb el club. Un club que has portat a "les màximes expectatives". Penses en què faràs l'any vinent?

R: Soc un professional, això està clar. Però també tinc un sentiment. Estic molt arrelat aquí. Quan un és feliç a un lloc i, sobretot, veus que la gent et respecta i té una certa estima i et sent valorat... És difícil que un vulgui canviar de situació. Està clar que al final he de pensar en el meu futur. Mai se sap el que pot passar, però a dia d'avui el meu somni és continuar creixent aquí. Sé que he de viure molt, he de créixer molt... Si ho puc fer, sota el paraigües d'un projecte que he creat des del principi i que està donant èxit, doncs m'agradaria continuar gaudint d'aquests èxits.

L'AFICIÓ

Entrevista a Raimon Nadal – 19 de març del 2018

PREGUNTA (P): La penya neix l'any 2016, coincidint amb la temporada prèvia a l'ascens. D'on sorgeix la seva creació?

RESPOSTA (R): La idea venia meva i d'un amic meu. Un amic meu que és molt proper a en Pere Pons, el jugador al qual està dedicada la penya. Ell és l'amo d'un restaurant i un bar a Sant Martí Vell (d'on és en Pere) i en Pere quan no era tan conegut hi anava com a client amb els amics. Va anar sorgint per una suma de factors. També va donar la casualitat que el germà d'en Pere és entrenador de futbol dels nostres nens. Bé, mica en mica ho vam anar engrescant. Vam parlar amb pares de l'equip, evidentment amb en Pere per tenir l'autorització pertinent. A partir d'aquí va anar sorgint la idea. El seu entorn, família i amics, són d'aquella zona i vam fer que s'animessin i es fessin de la penya. A partir d'aquesta idea la vam tirar endavant.

P: En aquell moment éreu 50 membres. Quants en sou ara?

R: Vam arrencar amb uns 50 sobretot pel que et comentava. Començant a engrescar els pares de l'equip de futbol i tot. De seguida es va disparar. Ara estem a 220 membres. Segurament seriem molts més perquè ho vaig frenar una mica. Això ho fem voluntàriament sense cobrar. Hi dediquem el nostre temps... Vaig dir: 'ho freno una mica perquè és molta feina donar altes, baixes, un vol pagar en efectiu, l'altre vol fer un giro bancari i un rebut... Vaig dir, saps què farem? Ho ordenarem una mica i ho farem coincidir amb les temporades'. El juliol i agost fem altes i baixes.

P: L'augment de socis i el bon moviment social del Girona tenen a veure amb l'ascens?

R: Evidentment és un dels factors més importants. Segur. El fet que ara tinguem una massa social important, un dels principals motius és l'ascens a Primera. Però també s'ha anat consolidant durant els anys que hem estat a Segona, que és una categoria professional i molt maca. Mai de la vida en tota la història de Girona i del club hi havíem estat. Per tant, ja tenim 9 o 10 anys a Segona A que es va anar consolidant una massa social. El fet de pujar a Primera va fer que explotés.

P: Durant la inauguració, Joaquim Nadal va dir: “una manera d’entendre el futbol i una manera d’entendre la vida”. Entenc que es referia a Pere Pons i al Girona FC. Què vol dir ser del Girona?

R: Suposo que es referia una mica al sentiment de pertinença d’una ciutat, d’una província, de Girona. Som com som. Ni millors ni pitjors. Som gironins. Relacionant-ho una mica amb el lema que han tret ara a la samarreta d’Orgull Gironí doncs la veritat que la gent que som de la província i del Girona ens sentim molt orgullosos de ser gironins. Ho va lligar una mica amb aquest sentiment. En Pere també té aquest sentiment. Té el sentiment d’humilitat, de perseverança, d’esforç... Tot això ho va anar lligant perquè coincideix en els valors.

P: Què en penseu de la decisió de portar l’#OrgullGironí a la samarreta?

R: Particularment crec que és un sentiment majoritari que ens agrada. És bastant encertat. De fet, vam votar i va guanyar aquesta.

P: Des de l’ascens, hi ha penyes que consideren que l’aficionat ha quedat reduït per part del club. Quina és la vostra postura? S’intenta fer veure que l’afició és un dels pilars per a què tot això funcioni?

R: En el meu cas no penso que l’aficionat s’hagi vist disminuït. Evidentment estem creixent. Som un club. El club potser si que ha deixat una mica de banda l’afició. Entenc que hi hagi gent que pugui pensar això, jo en termes generals no ho penso. El que si ha passat és que s’han vist desbordats. Tot és súper nou. Han de començar a tapar forats i van pel més urgent i més importants. Nosaltres des de la Federació de Penyes del Girona estem treballant també per fer un document. Nosaltres també som nous i tenim coses a aprendre. El que volem és que el club ens doni un cop de mà i ens tingui en compte. Tot això serà un procés. Potser ara no arriba, però també és veritat que hi ha clubs històrics que tot just arriben a acords de col·laboració a dia d’avui. El club ja anirà aprenent. Hi ha bona voluntat. Tot i que a dia d’avui, falti una mica més de tenir-nos en compte.

P: Així a grans trets què ha significat per a l’afició l’ascens? Destacaries algun aspecte que abans no hi era?

R: El que dèiem abans del sentiment. Ha sigut una cosa històrica, maca. Ens estem transformant. Estem vivint vivències increïbles. Per exemple, avui vinc sense dormir del Bèrnabeu. Mai ho hauria pensat. Qui ens ho hauria dit anys enrere que hi aniríem com aficionats del Girona. És un exemple del que estem vivint. Tot és nou, tot és súper emocionant i divertit. L'afició ho està vivint amb molta intensitat. Els dies de partit a l'estadi hi ha molta més gent, més ambient i veus molta més infraestructura i professionalitat. A les bandes mitjans de comunicació, etc. Tot és un canvi. Es nota molt.

Entrevista a Pepe Sierra – 7 de febrer del 2018

PREGUNTA (P): Des dels anys 90 animeu al Girona FC allà on sigui possible. A partir del debut a Primera, ha canviat alguna cosa? L'afició està més entregada?

RESPOSTA (R): És una mica d'hora per a dir-ho. El canvi gran va ser quan vam pujar de 2Bg3 a 2A. Això ha sigut un abans i un després del Girona FC. Ara han passat pocs mesos i pràcticament encara estem al núvol. No ho hem assimilat encara.

Igual. Ara portem tres anys amb l'afició molt entregada a l'equip. Sempre. La diferència és que les últimes temporades animaven a última hora, quan estàvem a tocar, i ara sembla que la massa social ja respon més. Abans durant la temporada potser venien 3.000 o 4.000 espectadors. Ara l'entrada més fluixa crec que han sigut uns 8.000 espectadors. Està molt bé.

P: Durant els darrers mesos, el nombre de socis ha augmentat? Això coincideix amb l'ascens?

R: No. Tampoc hem fet cap campanya per a recaptar socis. Més o menys hem continuat amb el mateix nombre que cada any. No és allò que diguis: Ostres! hem pujat a Primera i hem passat de 100 a 200. No. Vam acabar la temporada amb uns 180 i en portem 190. S'han fet altres penyes. Nosaltres seguim en la nostra línia.

P: Ara que Montilivi pot acollir molts més espectadors, hi ha un ambient molt diferent al d'abans? La quota ha pujat?

R: Sí. Des del començament de temporada hi ha més gent. Ha pujat una mica, però tampoc s'han passat. Per ser de Segona a Primera, tampoc s'han passat. No hi havia lloc i per això no ho van ampliar. Van fer el carnet FAN per fer uns 2.000 socis més, però ja està.

P: Des de l'ascens, l'aficionat ha quedat reduït per part del club. Com a penya, com s'intenta reforçar el vostre paper com a element clau dins la vida social del Girona?

R: Estem intentant parlar amb el club per a què ens donin la importància que realment tenim. Tinguem o no el recolzament del club, sempre fem el que portem fent fins ara. A nivell social, donem la imatge de Girona per a la resta d'Espanya. Fem trobades amb la gent de fora... Quan anem a fora, intentem quedar amb la gent d'allà... Això dóna molt bona imatge. No només pel club, sinó per a la ciutat.

Al club, els nous no ens coneixen prou. No saben tot el que portem fent. Potser tenen la idea de les penyes i dels 'suporters'. Nosaltres fem una altra feina. Ens impliquem amb el club i la resta de gent que vol saber sobre el club. Estem intentant arribar a una mena de conveni amb el club.

P: Posa moltes barreres l'entitat gironista?

R: Sí i no. Nosaltres volíem més, però també és una altra feina ara. Veníem d'un solar de Tercera Divisió i ara tot l'estament i tot encara no s'ha definit prou a Primera. S'ha de tenir paciència i esperar que hi hagi bones accions.

P: En canvi, sembla que aquestes 'barreres' no les posen els jugadors. Es mostren agraïts a l'afició?

R: Molt. Els jugadors si fos per ells vindrien sempre. Són els primers en involucrar-se a les penyes. Amb moderació, clar. Quan se'ls ha dit sempre han sigut els primers en participar. També estan limitats des del club.

P: Un dels temes que es reiteren al vostre blog és l'hospitalitat de la resta de penyes. Abans de l'ascens, el contacte amb les penyes dels equips rivals era el mateix? O el fet de ser un equip de Primera ho canvia tot?

R: Sí, des de sempre. Fins i tot, Aficiones Unidas va fer una secció sobre nosaltres. Com nosaltres sempre hem fet agermanaments, van fer una sessió amb els seus estatuts i ens van afegir a l'associació de penyes. Com aquest any s'ha creat la Federació de Penyes del Girona, doncs ho han simplificat i ens hem afegit des d'allà. Nosaltres ja hi érem des de fa 4 o 5 anys. La germanor és increïble. Tots plegats, amb els seus colors, dinem junts i animem el nostre equip. Ara ens relacionem amb penyes d'arreu d'Espanya. Amb tots tenim bona relació. Casi sempre el lloc de trobada per a tots és on la nostra seu. Els rebem allà i després cap al camp.

P: Als actes organitzats per la Federació de Penyes del Girona hi ha gran representació de la vostra penya. Què se sent al saber que formeu part de l'afició incondicional de l'equip?

R: Som la penya més antiga. Modèstia a part, també la més activa. Als desplaçaments i tot, gairebé tot és de la nostra penya. Però les altres penyes ja aniran creixent. Això és base d'anys. Hem creat un gran nucli dur de socis que ho segueixen tot. Mirem de ser la locomotora, però tampoc volem anar de sobrats. Volem fer-ho tot des de la Federació en conjunt.

Entrevista a Xavier Torres – 12 de març del 2018

PREGUNTA (P): La penya es va federar a principis d'aquest curs. D'on sorgeix la seva fundació?

RESPOSTA (R): La penya oficialment és des del mes de maig. Però com que la lliga no comença fins el 25 d'agost, la imatge del club i de l'estadi surt més a la llum pública a partir del setembre. La penya en sí oficialment es va fundar el mes de maig. La penya neix perquè aquí a la seu de Kroockers retransmetien tots els partits de Segona Divisió. Cada vegada que no podia anar a l'estadi, animava a la gent a venir a veure el partit aquí. Vam començar a créixer en massa, en número de persones. Un dia sopant, l'Àngel (amo del bar) em diu: 'escolta paparra... hem de fer una penya. Però amb una condició, tu has de ser-ne el president'. I vaig dir: 'bueno si vols, sí!'. Ara som 240 socis. Costa bastant perquè donar un bon servei i que tothom quedi content, és complicat. Més quan no tens plena dedicació. Tot això es fa en hores lliures, després de treballar. Cadascú et truca quan pot. És difícil de compaginar.

P: Com s'explica aquest bon moment social del Girona? És tot cosa de l'ascens?

R: Sí, sí. Seguint el tarannà català, que som patidors com tota la vida havia passat al Barça. Dius: 'bueno no em guanyar, l'any que ve. Va. Però hem guanyat al Madrid'. Doncs aquest tarannà és contagiós. A nivell català. El Girona sempre ha sigut un club que la majoria del temps ha estat a Tercera Divisió. Algun any havia pujat a 2aB. Un any, dos anys. Torna a baixar. La situació econòmica tampoc era bona. Baixes a Primera Catalana... Torna a pujar. L'ascens a Segona ja va moure una gran massa social, però tot i així l'estadi tenia més capacitat que el nombre de socis que volia seguir al Girona. Això és evident. Perquè la primera fase a Segona amb en Raül Agné es pensava: 'va hi serà un any i baixarà'. L'esperit negatiu gironí sempre hi era. Però què va passar? El Girona supera el primer any, el segon... Arriba una crisi que està apunt de baixar. S'ha anat mantenint. La gent ho ha vist i ha pensat: 'ostres doncs això no es tracta d'una moda o d'un cop de sort'. El club ha anat trampejant. Ara l'ascens a Primera Divisió s'ha acabat aquella hegemonia de si soc del Betis, si soc del Málaga, del Madrid, del Barça... A l'equip de la ciutat sempre hi ha el morbo de venir a veure l'equip contrari. Això també ha influenciat molt. Molta gent s'ha fet sòcia perquè és gironina però ostres és que ve en Cristiano Ronaldo, és que ve en Messi, Griezmann... Hi ha molta gent de la nostra penya, com d'altres penyes, que s'han aixecat per celebrar els gols dels dos equips. És allò de dir: 'ha guanyat el meu equip'.

P: Fa poc va reunir-vos les penyes que formen part de la Federació de Penyes. Quins temes es van tractar?

R: Es van tractar tots. M'he incorporat a la Federació de Penyes perquè a Segona totes les penyes no tenen l'obligatorietat de formar part d'una Federació. A Primera sí. L'últim any a Segona, les penyes que existien ja van fer la Federació de Penyes. Nosaltres ens vam introduir. Ara el que fem és una reunió mensual. Els temes que toquem principalment són: creació, formació, estructura, organització, competència... Sobretot, mirar què fan les altres Federacions. En Pepe Sierra té més de 25 anys d'experiència a la seva penya i a les Federaciones Unidas. Té molt coneixement i molt tracte institucional amb la lliga, les condicions de seguretat... De tant en tant es reuneix amb ells, porta informació i la comparteix amb nosaltres que l'aprofitem per organitzar-nos i anar creixent. Estem verds no lo següent. Parlem molt de les penyes que s'estan inaugurant, com volem col·laborar o demanem al club la col·laboració pels desplaçaments. A Primera els clubs gestionen individualment les entrades dels visitants i el club té una sèrie de compromisos. Ens dona un volum d'entrades que és

un terç per a les penyes. Quan és un camp gran on hi ha més demanda que oferta, hi intervé la Federació i ens organitzem per implantar uns criteris de qui anem, com hi anem i costos. Altres temes... a l'última reunió vam parlar de demanar a l'Ajuntament de Girona que ens muntés un local per fer una oficina i tenir-ho tot centralitzat.

P: Imagino que la Federació de Penyes té més pes quan es juga fora. Com organitzeu els viatges? S'hi pot apuntar gent que no forma part de cap penya?

R: Els viatges els preparem amb molt temps. Una vegada sabem el nombre d'entrades que el club visitant ofereix, decidim com organitzar-ho. Abans no podem fer-ho. Depenem exclusivament del club local. Si tenim un volum de 200 entrades no podem preparar-ho abans perquè molta gent es quedaria fora. A Primera depenem molt del club contrari.

P: Què en penseu de la decisió de portar l'Orgull Gironí a la samarreta?

R: És la millor decisió que es podia fer. A més a més, perquè els socis de casa ho hem votat. És un orgull ser gironí. El gironí és un pagès, com tota la vida s'ha dit. Ser gironí és ser pagès. Però l'esperit gironí és... L'animal que millor defineix un gironí és la formiga. El gironí és una persona tranquil·la, pacient, callada i molt treballadora. Un gironí va fent i va obrint camí. Si rep una patacada, s'aixeca i torna a caminar. El tornen a trepitjar, s'aixeca i continua caminant. L'Orgull gironí és això: constància. Hi ha moltes paraules que podrien definir-lo. Constància, perseverança, paciència, dedicació... M'encanta aquesta decisió. L'han decidit per una molt bona iniciativa que va fer el club de posar-la a l'abast de tots els socis.

P: Des de l'ascens, hi ha penyes que consideren que l'aficionat ha quedat reduït per part del club. Quina és la vostra postura? S'intenta fer veure que l'afició és un dels pilars per a què tot això funcioni?

R: Hi ha moltes postures. S'ha d'entendre que el club ha arribat a Primera i té molta feina. A nivell organitzatiu estan desbordats. Han d'organitzar-ho més bé bastant-se en la normativa de LaLiga. Tot aquell que participi en un desplaçament ha d'estar controlat i identificat. Però crec que a Segona el club ho havia fet molt bé, a través de la Federació de Penyes. La cosa funcionava fantàsticament. El Girona havia rebut dos anys el premi a la millor afició de la Liga 123. Si aquest premi havia arribat era perquè

alguna cosa s'havia fet bé. A Primera sembla ser que al agafar les rendes el club, els aficionats ens hem sentit en algun moment una mica desplaçats i abandonats. Ha de ser per una causa imposada. Estan en construcció igual que nosaltres com a Federació. El club fins ara podia absorbir tota la massa que tenia. De fet, més que tenir li faltava. Ara que ja està consolidada i la afició continua arribant, crec que els falta posar-hi un equip perquè hi treballi. El problema són recursos. Han faltat trobades, valoració i coneixement. Els defenso totalment. Vas a l'estadi i és una festa. Els divendres que juguem, fa fred i hi anem. Està molt bé.

Fa uns quatre anys, l'estudiant universitari que volia ser soci del Girona tenia una bonificació del 50%. Ara ja no hi és. No hi havia prou massa social. Un estudiant per molt que vulgui, ha de fer un sobreesforç.

P: Així a grans trets. Què ha suposat per a l'afició l'ascens a Primera?

R: Primer complir un somni. Segona, veure estrelles que fins ara veies a la televisió... Jugadors de primer nivell mundial que juguen la Champions i l'Europa League. Veure'ls a 15 metres és increïble. Sembla ciència ficció, tot i que els números siguin els que siguin. Costa de creure.

P: Hi hauria algun canvi o element a destacar?

R: A nivell emotiu, sobretot. Anar a veure futbol de Segona Divisió era diferent. Ara parlem de paraules majors. És com el nen petit que té al seu germà gran de referent i el vol imitar en tot. El nen petit diu que vol ser gran i arribar a ser com el seu germà. Ens emmirallàvem ens aquests clubs grans i ara hi som nosaltres. Quan anem 'por ahí' veiem que les altres aficions ens donen molt caliu. Hem arribat a grans camps i estadis amb grans rebudes. Les relacions de germanor són molt maques i es veu el nivell de Primera. És molt maco.

LA CIUTAT

Entrevista a Cristóbal Sánchez – 12 de febrer del 2018

PREGUNTA (P): Vas arribar al càrrec el juny de 2015, coincidint amb el primer 'playoff' del Girona FC abans de l'ascens. Com s'ha implicat l'Ajuntament des de llavors?

RESPOSTA (R): La implicació de l'Ajuntament ha canviat una mica més, evidentment. El fet de passar de Segona a Primera Divisió suposa una situació diferent. L'alcaldeessa tenia clar que era una S.A. i, per tant, la col·laboració de l'Ajuntament ja era prou important com per incrementar-la. Vam garantir, vam pactar i vam fer un conveni d'acondicionar l'estadi mínimament. També ho va fer el club. Nosaltres vam pactar fer els lavabos i ells les grades, que també s'havien de modificar. No va ser un increment de pressupost d'ajut metèl·lic. Era més en serveis.

Personalment, jo m'he implicat molt i el fet de ser regidor també ha servit per mediar amb l'Ajuntament. Li vaig fer veure a la junta de govern la importància que té el fet de passar de Segona a Primera. Una persona que no entén de futbol (l'alcaldeessa hi entén molt) pensa que no hi ha gaire diferència. Però la prova és que hem jugat partits a les 13h i aquesta raó és perquè et puguin veure països. El nom de Girona, a part que políticament ha coincidit que està en boca de tothom, com a equip de futbol es parla a la Xina, a Sud Amèrica, al Canadà... Em consta que a l'Àfrica, els sahrauís segueixen partits amb la parabòlica i les bateries solars. Té una repercussió per a la ciutat molt important. El nombre de visitants segur que s'ha incrementat. Hi ha un retorn de cara a la ciutat molt important i, per tant, hem de ser conscients que també hi ha hagut un increment de despeses pel fet d'estar a Primera. Tot el que és seguretat, etc. Dedicuem moltíssima policia i mobilitat. Cada vegada més efectius. És un increment que la gent no veu. La gent veu que econòmicament ens impliquem igual però clar, dediquem molts esforços i produïm més subvenció.

P: L'Estadi de Montilivi és municipal i des de 2012 cedit a favor del club per 30 anys. L'Ajuntament ha hagut d'invertir per adaptar-lo a les exigències de la LFP. Què ha implicat l'ascens?

R: En principi és el club. Ara s'acaba el conveni al juny i, per tant, hem de renovar. Hem de mirar si hi ha una cessió per a més temps. Sé que si la cosa continua anant bé estan pensant en fer un estadi nou o adaptar Montilivi. La Lliga al primer any és més flexible però al segon any ja comença a exigir. Les grades que ara són provisionals, no haurien de continuar així. S'ha de buscar una cosa més estable i amb més garantia. Això és des del club.

P: Respecte les despeses. Hi ha algun conveni entre l'Ajuntament i els propietaris del Girona FC?

R: Hi ha un conveni que ara al juny s'ha de tornar a parlar.

P: En termes de seguretat, estar a Primera implica destinar moltes més despeses en aquest sentit? Només a Montilivi o al conjunt de la ciutat?

R: En principi és només a Montilivi, però a la llarga és a tota la ciutat. Per exemple, l'altre dia varen venir les penyes. Jo tinc el costum de rebre la gent que ens visita de les penyes. Van venir 300-400 persones al centre de la ciutat que, vulguis o no i encara que no generin problemes, has d'estar més atent. Has de tenir algun reforç només pel fet que hi hagi més gent. La part forta és al voltant de l'estadi. A més, estant en alerta 4 la Lliga ha exigit molt més. Potser, al Camp Nou, a Madrid o Vitòria no hi ha un control tant excessiu com aquí que no pots aparcar al costat. Imagino que el fet de ser novells fa que la Lliga tingui com una mica de por. És clar, tot això implica un canvi molt fort en el nombre d'agents de la policia.

Per exemple, el primer dia hi havia una cua molt llarga. Vaig trucar al president i hem va dir: 'si no arriben les ambulàncies, no puc obrir portes'. Hi ha un seguit de normes que la gent no sap. També hi ha més implicació d'altres serveis.

P: Ara Montilivi rep molta més gent. S'ha hagut de fer alguna política especial a nivell de barri? Per exemple, tinc entès que els universitaris ja no poden aparcar a segons quins llocs.

R: Hi ha gent que fa un esforç. Jo soc veí de l'estadi, visc al Palau. El meu carrer està ple de cotxes. Sempre hi ha algú que pot aparcar malament. Tens alguns inconvenients, però hi ha esforç i s'entén que és una situació excepcional, que són dues hores... No és un gran esforç. Evidentment, tant els universitaris com els veïns es veuen afectats al seu dia a dia. Quan el partit és a les 21h, significa que a quarts de 7 allò estarà ple i que per anar a casa trobaràs cues. Una mica de problema, però en principi la gent tenia més por del què realitat ha estat. Són els partits importants, principalment. L'increment respecte l'any passat, tampoc ha canviat gaire.

P: Això també segueix la línia de sostenibilitat i medi ambient? Els dies de partit s'han de destinar més brigades de les que s'envien habitualment?

R: El problema, a part de la brutícia que hi ha més a recollir, són la gent que aparca malament a les voreres, zones verdes, etc. Això s'està impedit i multat. La gent s'enfada, però és clar. Jo sempre vaig a peu des de casa meva i són 8 minuts. Allà sempre hi ha zones per aparcar. No és allò de dir que has d'aparcar a 10 km. El que passa és que la gent és molt còmode i vol aparcar a la porta. Hi ha aparcament suficient com per no haver d'aparcar ni a sobre les voreres, ni espais verds... I pel què fa a la brutícia tampoc és que la gent sigui molt bruta.

P: Tenir un equip a Primera Divisió, implica tenir més visibilitat i projecció. Des de l'Ajuntament com es treballa per evidenciar això?

R: Estem en un període en què hi ha por a l'excés de visualització. Hem passat de ser una ciutat que no coneixia ningú. Era una ciutat morta, grisa. Per exemple, Figueres era molt més maca, amb més ambient. Ara ha canviat completament. Girona s'ha renovat. Fins i tot, hi ha gent preocupada per un excés de turisme. Si això hagués arribat fa uns anys, ens hagués anat molt bé perquè no venia ningú. Ara, a més que políticament tothom sap on és Girona, aquesta visualització de més ens ha anat bé però potser uns anys enrere hagués anat millor.

P: En quin sentit heu notat que s'ha hagut de treballar més?

R: A nivell d'Ajuntament, a part de mobilitat i això, no hi ha més implicació. Jo personalment si que m'he implicat amb les penyes. Abans a Tercera Divisió venia el Llagostera o el Sant Andreu. Fer una trobada de penyes no tenia sentit. La Penya Immortal sempre ha estat amb el Girona, però ara la relació és diferent. No és el mateix relacionar-te amb una penya d'aquí que amb la del Barça, Madrid, Bilbao, etc. És una situació històrica. Ens fa molta il·lusió rebre. Això implica donar molt bona imatge. A les pàgines web de les penyes d'arreu, la gent posa bons comentaris sobre Girona. Gent amable, ciutat maca... Hi ha una visualització i repercussió. En el sentit de la gent de Girona, la ciutat, ja no només de l'equip. És una manera de fer propaganda. Després potser algú hi tornarà a nivell personal amb la família. La penya de Huesca van posar: 'a Girona hi ha un regidor que dina amb les penyes i els dóna la benvinguda, els acompanya... Tan de bo això passes aquí'. Això té repercussió positiva. L'altre dia ho vaig fer a nivell institucional, però sempre ho vaig a nivell personal. Fins i tot, es nota a dins el camp l'actitud de les penyes que tu has estat dinant amb ells, que has fet caliu amb ells i has fet amistat. A l'hora d'animar, notes que hi ha un 'carinyo' especial. A un partit la gent de fora animava el Girona. En cap moment hi ha guspies ni insults. Això traspasa al bon nivell que hi ha als camps. La bona relació facilita que no hi hagi incidents. Ajuda a la cohesió social i a la imatge del club.

La imatge que té la gent de les penyes és de baralles, insults. En canvi, aquestes trobades prèvies de germanor i d'ambient festiu. Això no surt perquè no és notícia. No es valora la part positiva.

P: Es treballa amb previsió de futur o únicament amb el present? Què suposaria deixar de ser de Primera?

R: Al futbol és qüestió de dies. Ja ni tan sols de mesos... La cosa pot canviar de seguida. No es pot fer previsió. Si hi hagués una puntuació suficient per poder programar l'any que ve sí. Aquí hi ha una empresa que és el Girona que ha de tenir certa previsió de futur i pensar econòmicament què interessa. Al cap i a la fi es tracta d'una empresa privada. Nosaltres com Ajuntament col·laborarem amb el que faci falta, igual que ho fem amb la resta d'esports de la ciutat. Tot el que porti el nom de Girona. Això és una S.A. que pot decidir fins i tot si marxa de la ciutat. Visió a llarg termini, nosaltres no la fem. Sense la salvació, no pots mirar més enllà. És com la borsa, pot pujar o baixar amb un moment. No hi ha previsió a llarg termini. Ni a mig.

Entrevista a Isabel Muradàs – 26 de febrer del 2018

PREGUNTA (P): El Girona FC ha aconseguit canviar la realitat futbolística dels gironins en poc temps. Per exemple, ara molts nens i nenes canvien les samarretes del Barça per les del Girona. Què en penses?

RESPOSTA (R): Estic absolutament d'acord amb aquesta afirmació, però no només que els nens hagin canviat la samarreta. Abans es veia una samarreta de tant en tant per la ciutat de Girona. Ara se'n veuen moltes. Una altra cosa que ha canviat és que, si abans hi havia dues penyes, ara hi ha moltes penyes (7 o 8). Fan molta comunió entre elles. Per tant, això fa molta més afició. També es nota al camp. L'assistència. Es nota a la ciutat, es nota en les persones, es nota al camp, es nota a tot arreu. Aquest canvi ja va començar l'any passat. No estaven a Primera Divisió. No hem de ser injustos i dir que tot ha sigut perquè estan a Primera. Sobretot la grandíssima temporada de l'any passat i les anteriors ha fet que tot això s'anés coent.

P: A les escoles, es promou el club? M'han comentat que hi ha centres que demanen la visita de jugadors i altres membres del Girona FC...

R: Això s'ha intentat diverses vegades. A la regidoria tenim el programa de recursos educatius. Un projecte que té l'Ajuntament (Generalitat també) que ajunta projectes educatius de diverses entitats de la ciutat perquè les ciutats puguin gaudir d'aquests recursos. Hi ha una taula de recursos educatius on participen les entitats i organismes públics (Bombers, Mossos). Amb el Girona FC es va fer un any per poder parlar del club, valors del futbol net (campanya FCF). Com a tal, aquest en concret no va tenir continuïtat. Una altra cosa és que una escola ho demani al club de motu proprio, però de recurs no està establert. Hi ha major dificultat per part dels jugadors com perquè hi pugui haver una continuïtat. Es manté el de valors en l'àmbit de l'esport, a qualsevol modalitat esportiva.

P: Es potencia el futbol base del Girona FC des de l'Ajuntament?

R: Es potencia no el futbol base, sinó l'esport base. Considerem que hem de posar la major part de recursos. La nostra petjada. El nostre valor a la base. És difícil que patrocinadors, que també n'hi ha, incideixin. És normal que la base no sigui atractiva per als patrocinadors. Les institucions públiques hem de poder incidir i ajudar a les

entitats perquè puguin acollir el màxim nombre de nens i nenes possible, ajudar a famílies que potser no puguin pagar una quota perquè els seus fills practiquin un esport... Diferents maneres d'actuar. És on nosaltres posem l'accent. Això no vol dir que ens oblidem de l'esport professional. Tenim equips a les màximes categories en diferents modalitats esportives. És bo que aquests referents es mantinguin perquè això estimula l'esport base. Es fa difícil no fer cap atenció a l'esport professional. Tenim una convocatòria que destina més un 50% a l'esport base. Després, una part va destinada a l'esport professional. Concretament, actualment s'està destinant més a l'esport femení. En el cas del bàsquet, a l'Uni Girona.

P: Tenir un equip a Primera Divisió implica projecció i visibilitat de cares al món. Es nota a Girona aquesta projecció? S'ha hagut de crear alguna política o mesura especial?

R: Es nota per suposat pel futbol. Potser ara pecaré d'aquest orgull gironí. Portem uns quants anys que, per una sèrie de qüestions, Girona s'ha situat al mapa mundial. A nivell cultural, esportiu, promocional, educatiu... En diferents graus. El futbol és un element més, evidentment, que ens posiciona a nivell internacional. Estem casi a punt de poder jugar la copa de la UEFA. S'ha de veure com acaba la temporada.

S'ha hagut de treballar entre les diferents àrees afectades. No només a l'Ajuntament, sinó també amb la Generalitat per l'efecte de la seguretat que comporta, l'increment de la FCF (això ho fa directament el club perquè el camp ha de complir uns recursos bastant exigents)... El camp és municipal, per tant, l'Ajuntament ha de donar l'autorització. A vegades, quan pot, també intervenir. Aquí hi ha hagut aquesta preparació prèvia en l'ascens a Primera Divisió. A nivell de mobilitat de la ciutat, seguretat... A més, estem en un grau quatre a nivell d'alerta terrorista. Encara que no fos així hi ha d'haver els controls necessaris. Sobretot, als moments previs al partit. Durant el desallotjament del camp. La seguretat, la neteja... tot un seguit de circumstàncies que ens han fet coordinar-nos molt més.

P: Al juny caduca la cessió de Montilivi. Com creus que seran les futures negociacions? Es mantindran com fins ara?

R: S'està treballant amb el club per poder fer una concessió del camp. Per tant, es passaria de la modalitat de cessió d'usos d'espais a la modalitat de concessió. Fa uns anys ja es va voler intentar, però a última hora el club es va desdir. Com ja tenim una

base, no treballem de zero. Una altra cosa és que ara hi ha una junta diferent. El club està a Primera Divisió, les circumstàncies són diferents. La voluntat és d'absoluta col·laboració i entesa. Estem treballant per aconseguir això, una concessió.

P: Veus algun inconvenient en què un club de Primera no disposi de camp propi i utilitzi el municipal?

R: No veig cap inconvenient. No és l'únic cas dels equips a Primera Divisió ni serà l'últim. Demà juguem contra el Celta de Vigo i és municipal. Riazor també. Hi ha molts casos que són així. Si la ciutat compta amb un estadi municipal quina millor utilització se li pot donar que no sigui que el club de la nostra ciutat jugui a Primera Divisió.

P: Quina és la relació entre l'Ajuntament i el club? Hi ha hagut algun canvi?

R: No. És molt cordial. Ho era abans. Durant un determinat moment vam tenir problemes. No tant d'enteniment, sinó per les circumstàncies personal d'alguns dels membres de la junta. A dia d'avui, les relacions són bones. S'està negociant. Evidentment cadascú té diferents opinions i tothom mira el que més interessa per a la ciutat, per al club... Però la relació és bona i continuarà essent així.

P: Vas arribar a la regidoria d'Educació i Esports l'any 2011. Des de llavors, com has viscut la trajectòria del Girona FC?

R: Interessant. Amb alts i baixos, mai millor dit. Sempre amb una trajectòria ascendent. Va pujar de 2B a 3 a 2A. Vam tenir alts i baixos però ja es veia. A l'equip li costava perquè no acabava de tenir el punt de sort o potser algun fitxatge més per ajudar a l'últim moment. Finalment, ha aconseguit pujar. Des que vaig entrar, he vist una trajectòria absolutament ascendent. D'eufòria. La ciutat ho està vivint com una victòria pròpia i seva.

P: Quina importància hi ha en el fet de tenir un altre equip català disputant a LaLiga Santander? Gran part de la població assegura que el partit entre el Girona i el Barça és el veritable derbi català. Com ho consideraries tu?

R: La voluntat de la junta actual seria arribar a ser el segon equip. Crec que un Barça-Espanyol també dirien derbi català. Tan català és l'Espanyol com el Barça. El Girona

té ganas de no ser el tercer equip entre els catalans. Al Girona li agradaria ser el segon equip. No sé si serà tant fàcil. L'Espanyol és l'Espanyol i ara ha tingut una inversió molt forta per part d'un xinès. Quan hi ha ingressos... Nosaltres també els tenim per part del Manchester City. Tant derbi és un com l'altre.

P: Aprofitant la teva experiència com a diputada, al Parlament de Catalunya es té en compte el futbol professional? Tenint en compte que mou molta massa social.

R: El temps que hi vaig ser no vaig tenir la oportunitat d'experimentar si es tenia en compte o no. Crec que en determinats moments sí. El futbol professional potser no, el futbol segur que sí. Sobretot, qüestions concretes com espais lliures de fum, violència... Per qüestions indirectes segur que s'ha tingut en compte.

P: En termes generals, què ha significat per a la ciutat de Girona l'ascens a Primera Divisió?

R: Significa un cop més demostrar que aquesta ciutat té un potencial molt gran. Des de molts punts de vista. Fins ara, potser, era més visual pel costat cultural i artístic. Des de fa un temps l'àmbit esportiu (turístic també) està demostrant ser un altre pilar. Una de les potes que té aquesta ciutat. Tant en l'esport masculí com femení. Aquesta demostració que com a ciutat tenim un grandíssim potencial esportiu. Són moltes modalitats esportives. En el futbol finalment s'ha aconseguit arribar a Primera Divisió.

Entrevista a Pere Vila – 19 de març del 2018

PREGUNTA (P): Què ha suposat per a la ciutat de Girona i les comarques gironines l'ascens?

RESPOSTA (R): La veritat que ha suposat molt. Primer una alegria perquè tots els que sabem el difícil que és passar de Segona a Primera veiem el resultat. Amb gent molt humil i molt treballadora. Sempre és un revulsiu per la ciutat. I perquè estan fent a Primera una temporada magnífica. Això vol dir que les coses s'estaven fent bé i que el present i el futur són esperançadors.

P: Personalment, t'hi has vist implicat?

R: La Diputació de Girona sempre ha col·laborat amb els clubs. Ajudem a tots i ho fem en funció de les categories que estan. Nosaltres ara mateix ajudem al Girona amb forces milers d'euros. Estan portant patrocini del patronat Girona-Costa Brava-Pirineu. Això no deixa que la nostra participació és de recolzament i de patrocini. Finalment qui té l'èxit són la directiva, l'equip i l'afició. Nosaltres som un acompanyador.

P: Tenir un equip a Primera Divisió fomenta el futbol entre els més petits?

R: Sí. Jo que tinc el nen jugant a Futbol Base sé que tots ara tenen una il·lusió afegida per algun dia poder jugar amb un equip de Primera, com és el Girona. Abans la gent volia jugar a Primera Divisió, la majoria en equips com el Barça o l'Espanyol que ja hi eren. Per nosaltres que hi hagi un equip a la nostra terra fa que la mainada s'hi fixi més.

P: El Girona FC ha aconseguit canviar la realitat futbolística dels gironins en poc temps. Per exemple, ara molts nens i nenes canvien les samarretes del Barça per les del Girona. Què en penses?

R: És així. Fins i tot, en el meu entorn familiar. La gent mira els partits del Girona i no es preocupa tant pel que fa el Barça, que per cert va com un tro i segurament guanyarà la lliga. És veritat, la gent ha agafat molta afició al Girona. Vull destacar que tothom té el seu equip. Per exemple, un és del Barça, de l'Espanyol, del Madrid, del Cadis, del Betis... Però el Girona ens ha unit a tots. Quan vas al camp ho detectes. Hi ha gent que el seu equip de tota la vida és un, que és oposat al que jo puc tenir. Però el Girona ens uneix. Això ha fet grans a les comarques gironines i a la ciutat de Girona, en particular.

P: Tenir un equip a Primera Divisió implica projecció i visibilitat de cares al món. La Diputació hi té algun paper en aquest sentit?

R: Sí perquè nosaltres projectem a la samarreta el nostre anagrama que és el de patronat de Turisme. Nosaltres som una entitat que patrocinem el Turisme fora de les nostres contrades. Per tant, que es vegin partits del Girona amb l'anagrama publicitari de la nostra entitat ens va molt bé i per això paguem aquests diners al club per poder-ho fer així.

P: Quina és la relació entre la Diputació i el club?

R: Relació constant. Tenim un vicepresident que se'n cuida de la relació directa. Ara estem ja preparant una possible subvenció per l'any vinent. Per tant, tenim una relació constant.

P: Vas arribar a la presidència de la Diputació el juliol de 2015. Des de llavors, com has viscut la trajectòria del Girona FC?

R: Vaig arribar en una època que vam estar a punt a punt a punt de pujar. Va ser una tristesa col·lectiva no poder-ho fer i en les condicions que es va fer. Finalment, es va aconseguir. Que jo hagi tingut aquesta sort de coincidir i ser president de la Diputació i el Girona a Primera, imaginat. Molt content.

P: Quina importància hi ha en el fet de tenir un altre equip català disputant a LaLiga Santander?

R: Molta i més que n'hi hauríem de tenir. El nivell formatiu tant de competició que tenim als equips d'aquí és molt alt. A Segona, el Barça B no pot pujar per causes òbvies però tenim el Reus i el Nàstic que passen per situacions complicades però també el Nàstic va estar un dia a Primera, igual que va estar el Lleida, el Sabadell... Jo crec que hi ha bona feina i que s'està fent bona feina en el futbol formatiu. Gràcies a la Federació. Tant de bo hi hagués més equips a Primera.

P: Aprofitant la teva experiència com a diputat, al Parlament de Catalunya es té en compte el futbol professional? Tenint en compte que mou molta massa social.

R: La veritat és que no és un tema que es prioritzi, ni molt menys. Això forma part de l'acció de govern i de la secretaria general de l'esport. Al Parlament es fan lleis i el tema futbolístic i esportiu no estan a l'ordre del dia constantment. Al contrari. És més legislatiu i no fa que hi hagi d'intervenir.

P: La realitat dels gironins i les gironines ha canviat d'alguna manera? Veus més implicació ciutadana a la capital o arreu de les poblacions de la demarcació de Girona?

R: Segur. A l'estadi hi ha molta gent que no és diguem-ne originaria de Girona. És d'altres poblacions i ciutats de comarques gironines. A l'ambient. Es veuen banderes del Girona a restaurants, botigues, balcons. La gent està molt implicada. Pel petit que és Girona, a l'estadi normalment hi ha 10.000 persones. És un 10% de la població de la ciutat. Això diu molt de la gent que hi arriba anar. Pensa una dada objectiva, al Camp Nou mal comptat hi caben 100.000 persones. La ciutat de Barcelona està a prop dels 2 milions. No es compleix aquesta regla. Per complir la del Girona del 10% hi hauria d'haver un estadi ple al Camp Nou de 200.000 persones. A vegades no arriba ni a 50.000. Per tant, la gent del Girona és fidel al club i a la feina que s'està fent.